

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović

PORUKA VOJNOG BISKUPA	5
SVETA STOLICA	6
Radost vjerovjesništva	6
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	8
Europski biskupi u otvorenom pismu Vijeću sigurnosti zatražili zaustavljanje kruga nasilja u Iraku	8
Istina se ostvaruje u susretu	9
Priopćenje Komisije HBK Iustitia et pax	11
VOJNA BISKUPIJA	12
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	12
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	19
Vojni kapelan Alojz Kovaček proslavio srebrni svećenički jubilej	19
Misa na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti	20
XXIII. međunarodno vojno hodočašće u Czestochowu u Poljskoj	21
Ispraćaj 24. HRVCON-a u operaciju ISAF	22
Rat je ludost	23
Novost nove evangelizacije	24
Sastanak kapelana Vojnog ordinarijata	25
Priprema hodočašća Hrvatske vojske, policije i branitelja u Mariju Bistricu	26
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	27
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	32
Propovijed šibenskog biskupa Ante Ivasa	39
15. policijsko hodočašće	42
DOGAĐAJI IZ DRUGIH (NAD)BISKUPIJA	44
Ne bojmo se izložiti za Krista i njegovo Evanđelje	44

PORUKA VOJNOG BISKUPA MONS. JURJA JEZERINCA PRIGODOM 22. HODOČAŠĆA HRVATSKE VOJSKE I POLICIJE I HRVATSKIH BRANITELJA U MARIJU BISTRICU

Vrijeme uvijek nosi nove izazove. S nekima računamo, a neki nas iznenade pa i zateknu jer su pred nama nepozvani i neočekivani. Pred nama je, zapravo je već počelo, novo „razdoblje“ koje se definira, iako nismo ni školska ni obrazovna institucija, obrazovnim procesom. Neka nas vrijeme i u njemu proživljeno iskustvo uče dobru.

Mjeseci što su ostali iza nas donijeli su mnogo toga lijepoga. Pa i onda kad okolnosti i nisu baš lijepe. Od loših okolnosti u našoj domovini spomenimo se ovdje samo lošeg vremena: poplava, odrona, uništene ljetine, napuštenih domova... Neki su, nakon ratnog izbjeglištva, ponovo bježali iz vlastitog doma. Upravo u tim teškim situacijama pokaže se ono što je zaista dobro i vrijedno poštovanja. Pojavili su se ljudi što pružaju ruku i u njoj sve što mogu darovati, kako bi pomogli i ublažili nevolju. Među mnogima rado ističem pripadnike naše vojske i policije. Kako po tom pitanju „loša godina“ traje, te nikako da prestanu nevolje s padalinama i prekomjernom vodom, gotovo iz dana u dan, na televiziji gledamo pripadnike oružanih snaga i policajce kako zajedno s onima kojima prijete opasnost pune vreće pijeskom, učvršćuju nasipe, ugrožene izvlače iz poplavljenog područja, popravljaju štetu, jednom riječju čine dobro. Kad već loše vrijeme unosi muku u život čovjeka, ovi dobri ljudi i mnogi drugi zajedno s njima, vraćaju nadu i osjećaj radosti da ipak ima onih na koje se može računati u nevolji.

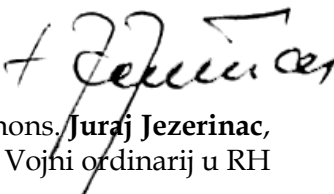
Kako već prizivamo sjećanja na ono što i nije bilo baš dobro, na globalnoj razini ne možemo zanemariti činjenicu da se ove godine po cijelom svijetu, osobito u Europi, spominje početak 1. svjetskog rata, te katastrofe koja je bitno obilježila svjetsku povijest. Danas, nakon 100 godina, svi odreda naglašavaju da je to bio beskrajni promašaj. I sveti je otac Franjo, slaveći misu na groblju u Redipuglia, gdje počiva preko 100 000 poginulih samo talijanskih vojnika izrekao u kratkoj sintaksi sav sadržaj koji treba reći o ratu: „rat je ludost“. Ludost u kojem ustaje brat na brata. A pozvani smo živjeti kao djeca istog Oca nebeskog. Pametnome dosta.

Svima govorim, a osobito vama što služite u vojsci i policiji, posebno vama poštovani kapelani Vojnog ordinarijata, pozvani ste i poslani graditi mir. Mir u srcima pojedinaca, mir među ljudima. Molitvom i svakim drugim angažmanom koji je u okvirima vaših mogućnosti.

Neka tome cilju bude posvećeno i 22. hodočašće Hrvatske vojske i policije Majci Božjoj Bistričkoj. Neka nas ona vodi svome sinu, našem Gospodinu Isusu Kristu. Tek u njemu možemo ispravno ljubiti bližnjega, i po njemu u svakoj osobi prepoznati brata ili sestru. Središte hodočašća u Mariju Bisticu treba biti u susretu, susretu s Bogom, s bližnjima i sa samim sobom. Ka tome će dovesti sakramenti pomirenja i euharistije.

Svim hodočasnicima dobre volje udjelujem svoj apostolski blagoslov!

mons. Juraj Jezerinac,
Vojni ordinarij u RH

U Zagrebu, 22. rujna 2014.

Radost vjerovjesništva

Poruka pape Franje za Svjetski misijski dan 2014.

Draga braćo i sestre!

Danas postoji veoma veliki broj ljudi koji još uvijek ne poznaju Isusa Krista. Stoga je misija ad gentes i dalje urgentna. Svi su članovi Crkve pozvani sudjelovati u toj misiji, jer Crkva je misionarska po svojoj naravi: ona je rođena zato da "izlazi". Svjetski misijski dan je povlašteni trenutak u kojem vjernici s različitih kontinenata molitvama i konkretnim gestama solidarnosti pomažu mlade Crkve u misijskim zemljama. To je slavlje milosti i radosti. Slavlje milosti, jer Duh Sveti, poslan od Oca, daje mudrost i snagu onima koji su poučljivi njegovu djelovanju. Slavlje radosti, jer Isus Krist, Sin Očev, poslan zato da svijetu navijesti Radosnu vijest, podupire i prati naš misijski rad. Upravo ta radost Isusa i učenika misionara navela me da vam stavim pred oči biblijsku sliku koju nalazimo u Lukinu Evanđelju (usp. 10, 21-23).

1. Evanđelist izvješćuje kako je Gospodin poslao sedamdeset i dvojicu učenika, dva po dva, u gradove i sela naviještati da je Kraljevstvo Božje blizu i pripravljati ljude za susret s Isusom. Nakon što su izvršili tu misiju naviještanja, učenici su se vratili puni radosti: radost je dominantna tema tog prvog i nezaboravnog misionarskog iskustva. Međutim, božanski im Učitelj reče: „Ne radujte se što vam se duhovi pokoravaju, nego radujte se što su vam imena zapisana na nebesima. U taj isti čas uskliknu Isus u Duhu Svetom: 'Slavim te, Oče'. (...) Tada se okrene učenicima pa im nasamo reče: 'Blago očima koje gledaju što vi gledate!'“ (Lk 10, 20-21.23).

Luka predstavlja tri prizora. Isus najprije govori svojim učenicima, zatim se obraća Ocu, a potom ponovno učenicima. Isus je htio s učenicima podijeliti svoju radost, koja je bila drugačija i veća od one koju su iskusili.

2. Učenici su bili puni radosti, ushićeni što im je dana moć da ljude oslobađaju od zloduha. No, Isus ih je upozorio da se ne raduju toliko zbog moći koju su dobili, već zbog ljubavi koju su primili, "što su vam imena zapisana na nebesima" (Lk 10, 20). Učenicima je naime darovano iskustvo Božje ljubavi, ali i mogućnost da tu ljubav dijele s drugima. A to je iskustvo učenika razlog za zahvalnost i radost Isusova srca. Luka promatra to veselje kroz prizmu trinitarnog zajedništva:

tva: "Uskliknu Isus u Duhu Svetom" obraćajući se Ocu i dajući mu hvalu. Taj trenutak intimne radosti izvire iz Isusove duboke ljubavi kao Sina prema svom Ocu, Gospodaru neba i zemlje, koji je to sakrio od mudrih i umnih, a objavio maleni- ma (usp. Lk 10, 21). Bog je i sakrio i otkrio, i u toj zahvalnoj molitvi ističe se prije svega otkrivanje. Što je to što je Bog otkrio i sakrio? Odgovor glasi: otajstva svojega Kraljevstva, očitovanje Božjega gospodstva u Isusu i pobjeda nad Sotonom.

Bog je sve to sakrio od onih koji su prepuni sebe i tvrde da već sve znaju. Oni su zaslijepljeni svojom preuzetnošću i ne ostavljaju mjesta Bogu. Tu odmah pomislimo na neke od Isusovih suvremenika koje je više puta opomenuo, no radi se o trajnoj opasnosti koja se i nas tiče. "Maleni" su, naprotiv, ponizni, jednostavni, siromašni, marginalizirani, oni čiji se glas ne čuje, umorni i opterećeni, koje je Isus proglasio "blaženima". Tu se odmah sjetimo Marije, Josipa, ribara iz Galileje i učenika koje je Isus pozvao na putu, dok je propovijedao.

3. "Da, Oče! Tako se tebi svidjelo" (Lk 10, 21). Te Isusove riječi treba promatrati u povezanosti s njegovim klicanjem u duhu gdje se izraz "svidjelo" odnosi na Očev spasotvorni i blagotvorni naum spasenja za čovječanstvo. Ta je Božja milostivost razlog Isusove radosti, jer je Otac odlučio ljubiti ljude istom onom ljubavlju koju ima prema svom Sinu. Luka, nadalje, podsjeća na slično klicanje kod Marije: "Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju" (Lk 1, 47). To je Radosna vijest koja vodi do spasenja. Marija, noseći u svome krilu Isusa, Blagovjesnika u pravom smislu riječi, susreće Elizabetu i kliče od radosti u Duhu Svetom, pjevajući svoj Veliča. Isus, vidjevši dobar ishod misije svojih učenika i njihovu radost, kliče u Duhu Svetom i obraća se Ocu u molitvi. U oba slučaja, riječ je o radosti zbog spasenja na djelu, jer ljubav kojom Otac ljubi Sina seže sve do nas, i po Duhu Svetom nas ispunja i čini nas dionicima života Presvetog Trojstva.

Otac je izvor radosti. Sin je očituje, a Duh Sveti daje. Neposredno nakon što je izrekao hvalu Ocu, kao što nam govori evanđelist Matej, Isus nas poziva: "Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe, učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama svojim. Uistinu, jaram je moj sladak i breme moje lako" (11, 28-30). "Radost evanđelja ispunja srca i čitav život svakog onog koji susretne Isusa. Oni koji prihvate njegovu ponudu spasenja oslobođeni su od grijeha, žalosti, duhovne praznine i usamljenosti. Sa Isusom Kristom radost se uvijek iznova rađa" (Apostolska pobudnica *Evangelii gaudium*, 1).

Djevica Marija je imala jedinstveno iskustvo toga susreta s Isusom i na taj je način postala "causa nostrae laetitiae". Učenici su, pak, dobili poziv da budu s Isusom i da ih on šalje da naviještaju evanđelje (usp. Mk 3, 14), i tako su bili ispunjeni radošću. Zašto ne bi i mi ušli u tu rijeku radosti?

4. "Velika opasnost u današnjem svijetu, s pregršt njegovih potrošačkih dobara koje guše čovjeka, je pustoš i tjeskoba koji se rađaju iz samodopadnog i gramzivog srca, grozničavog traženja površnih užitaka i otupjele savjesti" (*Evangelii gaudium*, 2). Zbog toga čovječanstvo ima silnu potrebu prigriliti spasenje koje je donio Krist. Učenici su oni koji dopuštaju da ih Isusova ljubav sve više zahvati i da budu prožeti velikom ljubavlju prema Kraljevstvu Božjem, kako bi bili nositelji radosti evanđelja. Svi su Gospodinovi učenici pozvani njegovati radost evangelizacije. Biskupi, kao oni koji su u prvom redu odgovorni za taj navještaj, imaju zadaću promicati jedinstvo

mjesne Crkve u njezinoj predanosti misijskom radu. Pritom moraju biti svjesni da se radost naviještanja Isusa Krista izražava u brizi da ga se naviješta u najudaljenijim mjestima, kao i u stalnom izlaženju prema periferijama svog vlastitog teritorija, gdje veliki broj siromašnih čeka tu poruku.

U mnogim se krajevima osjeća pomanjkanje zvanja za svećeništvo i posvećeni život. Često je tome razlog nepostojanje zaraznog apostolskog žara u zajednicama kojima nedostaje zanosa te ne uspijevaju privući sebi ljude. Radost evanđelja se rađa iz susreta s Kristom i dijeljenja sa siromašnima. Zbog tog potičem župne zajednice, udruge i skupine da žive intenzivnim bratskim životom, utemeljenom na ljubavi prema Isusu i pozornom na potrebe onih koji su u najnepovoljnijem položaju. Tamo gdje ima radosti, žara i želje da se donese Krista drugima, rađaju se istinska zvanja. Među tim zvanjima ne smijemo previdjeti laička misijska zvanja. Došlo je naime do porasta svijesti o identitetu i poslanju vjernika laika u Crkvi, kao i svijesti da su oni pozvani preuzimati na sebe sve važniju ulogu u širenju evanđelja. Zbog toga im treba pružiti odgovarajuću izobrazbu u cilju djelotvornog apostolskog djelovanja.

5. "Bog ljubi vesela darivatelja" (2 Kor 9, 7). Svjetski misijski dan je ujedno prilika da se ponovo oživi želju i moralnu obvezu radosnog sudjelovanja u misiji *ad gentes*. Osobni novčani prilog je znak prinošenja samoga sebe, najprije Gospodinu, a zatim braći; na taj način materijalni prilog pojedinca postaje sredstvo za evangelizaciju čovječanstva koje se izgrađuje na ljubavi.

Draga braćo i sestre, na ovaj Svjetski misijski dan u mislima sam sa svim mjesnim Crkvama. Ne dopustimo da nam se ukrade radost evangelizacije! Pozivam vas da uronite u radost evanđelja i jačate ljubav koja može prosvijetliti vaš poziv i poslanje. Pozivam svakog od vas da se spomenete, kao u nekom duhovnom hodočašću, "prve ljubavi" kojom je Gospodin Isus Krist zagrijao srce svakog od vas, ne zbog nekog osjećaja nostalgije, već zato da ustrajete u radosti. Gospodinovi učenici ustraju u radosti kad su u njegovoj prisutnosti, kad vrše njegovu volju i kad dijele s drugima svoju vjeru, nadu i evanđeosku ljubav.

Mariji, uzoru ponizne i radosne evangelizacije, upravimo svoju molitvu da Crkva postane gostoljubivi dom, majka za sve narode i izvorište novoga svijeta. ■

*Iz Vatikana, 8. lipnja 2014., svetkovina Duhova
Papa Franjo*

Europski biskupi u otvorenom pismu Vijeću sigurnosti zatražili zauzimanje kruga nasilja u Iraku

Vijeće europskih biskupskih konferencija (CCEE) uputilo je 12. kolovoza Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda pismo koje su potpisali predsjednici biskupskih konferencija cijelog kontinenta, članovi CCEE-a

Stanje kršćana i ostalih vjerskih manjina u Iraku potpuno je neprihvatljivo. Očita je hitnost za obranu i zaštitu ljudskih prava ovog naroda i preživljavanje njegovih zajednica. Međunarodna zajednica pozvana je stati na kraj ovoj tragediji sa svim mogućim zakonitim sredstvima. Kao europski biskupi izražavamo također osjećaje svojih vjernika tražeći da Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda donese odluke kojima će stati na kraj tim gnusnim djelima kada su ubijene tisuće osoba ili sada umiru ili su prisiljene napustiti vlastite kuće zbog svoje vjerske pripadnosti.

Generalni tajnik Ujedinjenih naroda i većina svjetskog javnog mnijenja već su izrazili svoje odbacivanje onoga što se događa u sjevernom Iraku. Potrebno je hitno poduzeti konkretne humanitarne mjere kako bi se odgovorilo na beznadno stanje djece, žena, staraca i mnogih ljudi koji su izgubili sve kako bi izbjegli smrt i koji su krenuli u rizik umiranja od gladi i žeđi.

Posljednjih godina puno je učinjeno da se razumije odgovornost međunarodne zajednice u zaštiti ljudskih prava, a posebno prava na život nevinih ljudi, pravo na sigurnost i na vjersku slobodu. Nadamo se da će u ovom slučaju među-

kardinal Péter ERDŐ, predsjednik Mađarske biskupske konferencije i predsjednik CCEE-a
kardinal Angelo BAGNASCO, predsjednik Talijanske biskupske konferencije i dopredsjednik CCEE-a
kardinal Reinhard MARX, predsjednik Njemačke biskupske konferencije i predsjednik COMECE-a (Vijeće biskupskih konferencija zemalja Europske unije)
kardinal Seán BRADY, predsjednik Irske biskupske konferencije
kardinal Dominik DUKA, predsjednik Češke biskupske konferencije

narodna zajednica biti u stanju odgovoriti brzom pomoći mnogim izbjeglicama i osigurati njihovu sigurnost pri povratku u njihove gradove i kuće.

Tragedija, koja se događa na sjeveru Iraka, ne ugrožava samo multikulturalni suživot koji je sastavni dio našeg globaliziranog svijeta, nego stvara također opasnost za kršćane u regiji u kojoj žive od početaka kršćanstva, a čija prisutnost je cijenjena i potrebna za mir na regionalnoj i svjetskoj razini.

Ovim apelom ujedinjujemo se sa svetim ocem Franjom koji je posljednjih dana neprestano tražio od međunarodne zajednice da se mobilizira za donošenje konkretne pomoći ljudima u opasnosti i da učini sve što je moguće kako bi se zaustavio ovaj pakleni krug nasilja.

Katolička Crkva u Europi blizu je svima onima koji su bili prisiljeni napustiti vlastite kuće ili žive trenutke straha i terora. Konkretno se zalaže za izvršavanje gesta solidarnosti s njima kroz inicijative koje su već u tijeku. U nedostatku odlučnog zauzimanja sa strane međunarodne zajednice i iračkih vlasti, ovi naponi, ipak, ne mogu riješiti problem.

Naša želja je da Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda, čija je svrha zajamčiti mir i sigurnost na međunarodnoj razini i promicati ljudska prava, mogne pokazati svoju odlučnost da ostvari taj cilj. Zbog toga vas molimo da djelujete s potrebnom hitnošću u korist ovih i svih drugih žrtava rata i nasilja koje trpe i čekaju solidarnosti svijeta. ■

kardinal Willem EIJK, predsjednik Nizozemske biskupske konferencije
 kardinal Vincent NICHOLS, predsjednik Biskupske konferencije Engleske i Walesa
 kardinal Christoph SCHÖNBORN, predsjednik Austrijske biskupske konferencije
 njegovo blaženstvo Sviatoslav SHEVCHUK, veliki ukrajinski grkokatolički nadbiskup
 patrijarh Manuel CLEMENTE, predsjednik Portugalske biskupske konferencije
 egzarh Christo PROYKOV, predsjednik Bugarske biskupske konferencije
 nadbiskup Ricardo BLÁZQUEZ PÉREZ, predsjednik Španjolske biskupske konferencije
 nadbiskup Ruggero FRANCESCHINI, predsjednik Turske biskupske konferencije
 nadbiskup Zef GASHI, predsjednik Međunarodne biskupske konferencije sv. Ćirila i Metodija (Srbija, Kosovo,
 Crna Gora, Makedonija)
 nadbiskup Stanisław GADECKI, predsjednik Poljske biskupske konferencije
 mons. Jean-Claude HOLLERICH, nadbiskup luksemburški
 nadbiskup André-Joseph LÉONARD, predsjednik Belgijske biskupske konferencije
 nadbiskup Angelo MASSAFRA, predsjednik Albanske biskupske konferencije
 nadbiskup Mieczysław MOKRZYCKI, predsjednik Ukrajinske biskupske latinske konferencije
 nadbiskup Fragkiskos PAPAMANÓLIS, predsjednik Grčke biskupske konferencije
 nadbiskup Paolo PEZZI, predsjednik Ruske biskupske konferencije
 nadbiskup Georges PONTIER, predsjednik Francuske biskupske konferencije
 nadbiskup Ioan ROBU, predsjednik Rumunjske biskupske konferencije
 mons. Youssef SOUEIF, ciparski maronitski nadbiskup
 nadbiskup Sigitas TAMKEVICIUS, predsjednik Litvanske biskupske konferencije
 nadbiskup Philip TARTAGLIA, predsjednik Škotske biskupske konferencije
 nadbiskup Stanislav ZVOLENSKÝ, predsjednik Slovačke biskupske konferencije
 mons. Anders ARBORELIUS, predsjednik Biskupske konferencije nordijskih zemalja
 mons. Markus BÜCHEL, predsjednik Švicarske biskupske konferencije
 mons. Anton COSA, biskup Chisinaua (Moldavija)
 mons. Andrej GLAVAN, predsjednik Slovenske biskupske konferencije
 mons. Mario GRECH, predsjednik Malteške biskupske konferencije
 mons. Aleksander KASZKIEWICZ, predsjednik Bjeloruske biskupske konferencije
 mons. Franjo KOMARICA, predsjednik Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine
 mons. Philippe JOURDAN, apostolski upravitelj Estonije
 mons. Želimir PULJIĆ, predsjednik Hrvatske biskupske konferencije

Istina se ostvaruje u susretu

Poruka predsjednika Vijeća HBK za katehizaciju i novu evangelizaciju na početku katehetske i školske godine 2014./2015.

Draga braćo svećenici, redovnice i redovnici, vjeroučitelji i katehete!

Istina o kraljevstvu Božjem prima se u susretu. Od svojih početaka Crkva je pokušavala na različite načine ispunjavati nalog koji je dobila od Isusa Krista: "Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju" (Mk 16, 15). Da bi nam pokazao kako se to čini, "zareda obilaziti gradom i selom propovijedajući i navješćujući evanđelje o kraljevstvu Božjemu" (Lk 8, 1). Doista, uspješno ili manje uspješno, spretno ili manje spretno, navjestitelji evanđelja odvažno su slijedili put Učitelja na način kako im je to u povijesti bilo moguće. Danas, kada Crkva promišlja o novoj evangelizaciji, odnosno o prenošenju vjere "novim jezikom prisposoba" (papa Benedikt XVI.), na poseban način ima pred očima čovjeka koji je postao žrtvom suvremenih "božanstava", vlastite samodostatnosti, površnosti, tj. vremena

"slabe misli" i osamljenosti. Svjesna činjenice da je istina o kraljevstvu Božjemu jedina koja u potpunosti može čovjeka učiniti sretnim, Crkva želi iznova tražiti put do susreta s njim, kako bi mu posvjedočila istinu da "radost evanđelja ispunja srce i cijeli život onoga koji susretne Isusa" (papa Franjo, Radost evanđelja, 1). Ostvariti takav susret preduvjet je i bitna dimenzija svakoga evangelizacijskog i katehetskog djelovanja Crkve.

Izvorno mjesto susreta Boga i čovjeka: župna zajednica. Bog nam dopušta imati udio u njegovu osobnom, otajstvenom životu. Susret s njim ostvaruje se u liturgijskom, sakramentalnom i pastoralno-katehetskom životu konkretne župne zajednice. Ima li ljepše i privlačnije ponude čovjeku željnu potpuna ostvarenja od života u zajednici koja snagom sakramenata svakodnevno živi iskustvo susreta s Bogom? Nažalost, sve više postajemo svjedoci činjenice da suvremeni

čovjek ne samo da u konkretnoj župnoj zajednici ne nalazi "izvor na kojemu bi utažio svoju žeđ" (papa Ivan XXIII.), nego bezbolno i bez interesa proživljava "krizu Boga", tj. nestajanje svijesti o Bogu u vlastitoj povijesti i sadašnjosti. Ta "kriza Boga" posljednji je poziv Crkvi da se probudi i čovjeku ponovno omogućiti iskustvo susreta s Bogom! Crkva postoji radi naviještanja kraljevstva Božjega. Ona nije sama sebi svrhom. Zato mora izići iz "sobe ustajala zraka, u kojoj će se, ako iz te sobe ne izađe, ubrzo razboljeti" (usp. papa Franjo, Pismo sudionicima 105. plenarnog zasjedanja Biskupske konferencije Argentine, 25. ožujka 2013.).

Uvjereni smo da su mnoge naše župne zajednice mjesta novih nada i novih snaga, koje vjernike ohrabruju da nastave živjeti svoj svakodnevni život snagom svjetla vjere. Međutim, često se događa da "fast-food" tečajevi, bilo u pripravi za sakramente, bilo oni vezani uz mistagoško produbljenje otajstva susreta s Bogom ili koji drugi oblik navještaja, ne ostavljaju dovoljno prostora za stvaranje ozračja autentična susreta među dionicima evangelizacijskog procesa. Usto se nekada "spasenjsko sredstvo milosrđa zamijeni oružjem strogosti" (papa Ivan XXIII.) na različitim područjima našega djelovanja. Tako umjesto mostova gradimo barikade, na kojima se nikada nije moglo, niti se može ostvariti iskren i autentičan susret te upoznati prava istina o onomu kojega naviještamo. Umjesto stručnjake za apokaliptička pitanja ili namrgođene sudce, drugi u nama moraju vidjeti radosne glasnike (usp. papa Franjo, Radost evanđelja, 168). Na kraju, svi mi koji živimo u konkretnoj crkvenoj i župnoj zajednici, živimo u sudioništvu iste vjere. Ona pak nikada ne razdvaja. Ona ujedinjuje!

Dragi navjestitelji, evangelizacija nije nikada individualan i izoliran čin, čin pojedinca. Ona je uvijek crkveni čin. Jednostavan propovjednik, umoran kateheta ili vjeroučitelj, svaki koji i u najdaljem kutu Zemlje naviješta evanđelje ili okuplja zajednicu, podjeljuje i slavi sakramente, ostvaruje to kao čin Crkve. U susretu s Crkvom vjerniku je omogućeno susresti Krista. Na konkretnu mjestu. U konkretnu trenutku.

Katehetski susret uvijek je navještaj Božje riječi. Dok se suočava s "krizom Boga", Crkvi se nameće izazov njezina prevladavanja. To može ostvariti misionarskim žarom nove evangelizacije. Govor o novoj evangelizaciji nije govor o alternativama prošlosti, nego zahtjev upućen svakomu navjestitelju Božje riječi da preispita osobni i vlastiti odnos prema pozivu koji mu je darovan. Što to konkretno znači? Sveti Franjo je naime svojoj braći rekao: "Naviještajte evanđelje! Ako treba, onda i riječima." To doslovce znači:

kateheta, navjestitelj, vjeroučitelj ne radi – on jest kateheta. On je to cijelim svojim životom. On je drugi Krist! Tako razmišljajući lakše je razumjeti da je svaki katehetski susret, bio on uokviren u vjeronauku u školi ili u koji od oblika župne kateheze, uvijek navještaj Božje riječi. "Cilj (misijskog poslanja, odnosno katehetskoga susreta) nije taj da se (navjestitelj i slušatelji) druže da provode vrijeme zajedno. Ne, cilj je naviještati kraljevstvo Božje. I to je hitno, to je i danas urgentno! Ne smije se gubiti vrijeme na čavrljanja, ne treba čekati zajedničku suglasnost; treba poći naviještati" (papa Franjo, Angelus, 7. srpnja 2013.). Naviještati evanđelje znači zapravo živjeti evanđelje. Živjeti evanđelje ne znači biti "kip u muzeju" (usp. papa Franjo, Nagovor sudionicima Svjetskoga kongresa o katehezi, 27. rujna 2013.), nego ići u susret životnim pitanjima djece, mladih i odraslih. Živjeti evanđelje istodobno je pitanje svakomu od nas kateheta i vjeroučitelja: Ne samo kako radiš, nego i kako moliš za zajednicu?

Draga djeco i mladi, dragi roditelji!

Bratsko putovanje s Crkvom. Na početku ove katehetske i školske godine crkvena vas zajednica poziva da se susretnete s njom. Taj će susret biti nošen riječju koja želi biti izgovorena. Riječju koja je nošena ljubavlju. Za "bratsko putovanje s Crkvom" (papa Ivan Pavao II.) ništa vam drugo nije potrebno osim otvorenog srca. To se putovanje može ostvariti u vjeronauku u školi, u katehezi u župnoj zajednici te u drugim oblicima života i djelovanja Crkve. Nadamo se da ste vi, draga djeco i mladi, i vi dragi roditelji, čiji je poziv na putovanje s Crkvom ispisan u riječi sakramenta krsta, već odgovorili i da ćete odgovoriti na taj poziv te krenuti u novu katehetsko-pastoralnu i školsku godinu u zajedništvu s Crkvom. Jedino se na takav način, u susretu, u odnosu utemeljenom na riječi, koja je nošena uzajamnom ljubavlju, može susresti prava Istina. Istina je to kojoj nitko nije gospodar. Istina je to koja ima svoje ime: Isus Krist!

Nadamo se da će prostori susreta ispuniti i sve prostore međusobna udaljavanja. Takvih se prostora, omeđenih zidovima jednostranih i ne cjelovitih istina, posebno kada je riječ o školskom odgoju i obrazovanju, izgradilo, nažalost, mnogo. Vrijeme je izgradnje novih mostova, vrijeme "bratskog putovanja" i razgovora onih koji su danas odgovorni za cjelovit rast i razvoj čovjeka. Crkva je odavno krenula, spremna je i sve rado poziva na takav hod.

Bog, koji nam neprestano otkriva istinu života, bio sa svima vama! ■

U Đakovu, 29. kolovoza 2014.

Đuro Hranić, predsjednik Vijeća HBK za katehizaciju

Priopćenje Komisije HBK *Iustitia et pax*

O referendumu, Hrvatima Bunjevcima, slobodi medija i obnašanju javnih dužnosti u Republici Hrvatskoj, Zagreb, 22. rujna 2014.

1. Referendum o preferencijalnom glasovanju

U slučaju referenduma vezanog uz brak i obitelj Crkva ga je podržala, jer je u skladu s njezinim moralnim naukom, a to je da je brak zajednica muškarca i žene, te da je obitelj utemeljena na toj zajednici i nijedna druga zajednica u usporedbi s njome ne može imati iste učinke i prava.

Gledom na referendum o preferencijalnom glasovanju i promjeni izbornog sustava Stalno vijeće HBK je reklo kako "nema ništa protiv ukoliko pridonosi plodonosnijoj i većoj demokraciji, te uz to promiče i služi općem dobru društva. Pogotovo ako se njime ne krše pozitivni državni zakoni i propisi RH, te pri tome ne narušavaju kršćanske vrijednosti koje su važna sastavnica hrvatske kulture. U tom vidu data je mogućnost građanskoj inicijativi 'U ime obitelji' skupljati potpise i ispred crkve".

Pozivaju se stoga vjernici i građani neka se dobro informiraju i prouče ponuđena rješenja te prema vlastitoj spoznaji i savjesti odluče hoće li potpisati zahtjev za pokretanje referenduma. Ne ulazeći u sadržaj referendumskih pitanja, niti u zakonodavna rješenja samog provođenja referenduma, odbacujemo mogućnost stavljanja moratorija na referendume u Republici Hrvatskoj. To bi, naime, značilo suspenziju demokratskoga političkog uređenja, a to je protivno Ustavu Republike Hrvatske.

2. Hrvati Bunjevci

Bolna je činjenica da se hrvatska manjina u Vojvodini politički podijelila na Hrvate i Bunjevce. Nedopustivo je, međutim, da predsjednik Sr-

bije proglašava Bunjevce "autohtonim narodom koji nisu ni Hrvati ni Srbi", pa im daruje udžbenike na ćirilici. To je očito pokušaj asimilacije i odnarođivanja Bunjevaca koju je više desetljeća provodila velikosrpska politika. Zbog toga se očekuje da se hrvatske vlasti zauzmu da Hrvati u Srbiji imaju sva ljudska i manjinska prava kao Srbi u Republici Hrvatskoj. Ljudska su prava, naime, univerzalna pa je dužnost i obveza nositelja vlasti brinuti se za njihovo poštivanje i ostvarenje. Tu obvezu napose imaju hrvatske vlasti gledom na Hrvate izvan domovine.

3. Sloboda medija i čestitost nositelja dužnosti

U posljednje vrijeme primjetni su pritisci i miješanje pojedinaca i institucija na slobodu medija. Zabrinjavajuće je kad takvi pritisci dolaze iz ureda visokih dužnosnika Republike Hrvatske. Zbog toga se traži od svih, a osobito od nositelja vlasti da promiču neovisnost, slobodu i odgovornost javnih i privatnih medija.

Očekuje se također da nositelji dužnosti mogu biti samo oni koji su moralni, čestiti koji se brinu za javno – opće dobro, a ne za privatne interese. Svjesni smo da je to ideal koji je ponekad teško u potpunosti zadovoljiti. No, taj ideal treba uvijek imati pred očima i prema njemu težiti. U tom vidu potiče se Zakonodavca neka uredi zakonodavni okvir tako da se ne izgubi iz vida ideal kojeg treba u obnašanju javnih dužnosti ostvarivati. ■

U Zagrebu, 22. rujna 2014.

Vlado Košić, Predsjednik komisije HBK "Iustitia et pax"

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest o izboru članova Prezbiterskog vijeća Vojnog ordinarijata

Temeljem članaka 3-9 Statuta Prezbiterskog vijeća Vojnog ordinarijata u RH (Obavijesti VO, br. 2, Uskrs 1999., str. 12.) te poziva Vojnog ordinarijata u RH (klasa: 070-06/14-01/01, urbroj: 512-07-14-1 do 9, od 2. svibnja 2014.) da se održe dekanatski izbori u dekanatima Vojnog ordinarijata u RH, izabrani su članovi Prezbiterskog vijeća za novi mandat. Vojni ordinarij u RH dekretima donesenim 31. srpnja 2014. godine imenovao je nove članove Prezbiterskog vijeća: temeljem članka 3a Statuta: **o. Jakov Mamić, don Josip Stanić**; temeljem članka 3b Statuta: **vlč. Slavko Rajič, don Milenko Majić, fra Božo Ančić, p. Dragan Majić, fra Frane Musić, don Darko Poljak, vlč. Ivan Blaževac, vlč. Davorin Anđić, vlč. Ozren Bizek**; temeljem članka 3c Statuta Vojni ordinarij članove će imenovati naknadno.

Obavijest o izboru članova Zbora savjetnika Vojnog ordinarijata

Temeljem članka 31. Statuta Prezbiterskog vijeća Vojnog ordinarijata u RH Vojni ordinarij između članova Prezbiterskog vijeća imenuje šest članova koji čine Zbor savjetnika. Dekretima donesenim 31. srpnja 2014. godine imenovani su: **o. Jakov Mamić, don Josip Stanić, vlč. Slavko Rajič, don Darko Poljak, don Milenko Majić i fra Frane Musić**.

Obavijest o izboru dekana u Vojnom ordinarijatu

Vlč. Alojz Kovaček, kapelan u Vojnoj kapelaniji „Kraljica svete Krunice“ i „Sveti Ivan Kapištran“ u Vinkovcima, imenovan je 1. kolovoza 2014. godine **dekanom Osječkog dekanata Vojnog ordinarijata**, na tri godine. Službe dekana razriješen je dosadašnji dekan **vlč. Ante Mihaljević**.

Sukladno Odluci vojnog ordinarijata u RH mons. Jurja Jezerinca reorganiziran je dosadašnji jedinstveni **Policijski dekanat** i uspostavljeno je pet (5) policijskih dekanata za MUP RH. Temeljem te odluke 31. srpnja 2014. godine **p. Stjepan Harjač** razriješen je službe dekana dosadašnjeg Policijskog dekanata za MUP RH.

P. Stjepan Harjač, kapelan u Policijskoj kapelaniji „Sv. Mihael Arkandeo“ u Zagrebu imenovan je 1. kolovoza 2014. godine **dekanom Zagrebačkog policijskog dekanata**, na tri godine.

Fra Žarko Relota, kapelan u Policijskoj kapelaniji „Sv. Mihael Arkandeo“ u Splitu imenovan je 1. kolovoza 2014. godine **dekanom Splitskog policijskog dekanata**, na tri godine.

P. Željko Rakošec, kapelan u Policijskoj kapelaniji „Sv. Jeronim“ u Osijeku imenovan je 1. kolovoza 2014. godine **dekanom Osječkog policijskog dekanata**, na tri godine.

Vlč. Ivica Horvat, kapelan u Policijskoj kapelaniji „Sv. Juraj“ u Varaždinu imenovan je 1. kolovoza 2014. godine **dekanom Varaždinskog policijskog dekanata**, na tri godine.

Vlč. Ilija Jakovljević, kapelan u Policijskoj kapelaniji „Sv. Mauro“ u Puli imenovan je 1. kolovoza 2014. godine **dekanom Riječkog policijskog dekanata**, na tri godine.

Obavijest o izboru dekanatskih zapisničara u Vojnom ordinarijatu

U skladu s prijedlozima prezbitera na održanim dekanatskim izborima Vojni ordinarij imenovao je 31. srpnja 2014. godine dekanatske zapisničare:

Vlč. Željko Savić, dekanatski zapisničar Zagrebačkog vojnog dekanata

P. Mirko Vukoja, dekanatski zapisničar Karlovačkog vojnog dekanata

O. Ivo Topalović, dekanatski zapisničar Splitskog vojnog dekanata
Dekanatski zapisničar Osječkog vojnog dekanata bit će imenovan naknadno
Vlč. Marin Drago Kozić, dekanatski zapisničar Zagrebačkog policijskog dekanata
Vlč. Davorin Anđić, dekanatski zapisničar Osječkog policijskog dekanata
Preč. Damir Vrabec, dekanatski zapisničar Varaždinskog policijskog dekanata
Vlč. Ivan Blaževac, dekanatski zapisničar Riječkog policijskog dekanata
Dekanatski zapisničar Splitskog policijskog dekanata bit će imenovan naknadno

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

O. Ivan Magdić, vojni kapelan u Vojnoj kapelaniji **“Sv. Antun Padovanski”** u Zagrebu, 30. rujna 2014. godine razriješen je službe. Vojni ordinarij zahvaljuje o. Magdiću na služenju u dušobrižništvu Oružanih snaga Republike Hrvatske.

Vlč. Vladislav Mandura, vojni kapelan u Vojnoj kapelaniji **„Sv. Anđeli čuvari“** u Karlovcu, 30. rujna 2014. godine razriješen je dodatne službe vojnog kapelana u Vojnoj kapelaniji **„Blaženi Ivan Merz“** u Slunju.

Vlč. Milenko Majić, vojni kapelan Vojne kapelanije **“Sv. Ilija prorok”**, 30. rujna 2014. godine razriješen je dosadašnje službe u Petrinji te je od 1. listopada 2014. godine imenovan vojnim kapelanom u Vojnoj kapelaniji **“Blaženi Ivan Merz”** u Slunju.

Vlč. Matija Žugaj, svećenik Riječke nadbiskupije, 1. listopada 2014. godine imenovan je vojnim kapelanom u Vojnoj kapelaniji **“Sveti Ilija prorok”** u Petrinji.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o promjeni naziva vojne kapelanije

Vojna kapelanija **„Gospa Snježna“** u sjedištu Ministarstva obrane i Glavnom stožeru Oružanih snaga RH u Zagrebu, osnovana dekretom Vojnog ordinarijata 1. rujna 2008. godine, nakon provedenih konzultacija te iz pastoralnih razloga, dekretom Vojnog ordinarijata preimenovana je te od 18. srpnja 2014. godine nosi naziv Vojna kapelanija **„Sveti Ivan Pavao II“**. Blagdan kapelanije slavi se 22. listopada.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata

• Vojnim kapelanom u mirovnoj misiji ISAF u Afganistanu od 1. rujna 2014. godine imenovan je **o. Zdravko Barić**. Prema planiranoj rotaciji iz mirovne misije se vratio **fra Božo Ančić**.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima - želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša, a svim kapelanima koji su s nama surađivali zahvaljujemo za pastoralno djelovanje te uspjeh u drugim, povjerenim im službama.

VOJNI ORDINARIJAT U REPUBLICI HRVATSKOJ kojeg zastupa vojni ordinarij Mons. Juraj Jezerinac

i

MINISTARSTVO OBRANE koje predstavlja ministar obrane Ante Kotromanović

u skladu s člankom 14. Statuta Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj, a u vezi s provedbom Pravilnika o ustroju i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj od 3. prosinca 1998. godine, dogovorom dana 17. srpnja 2014. godine sklapaju

S P O R A Z U M

o broju i sjedištu vojnih kapelanija te provedbi dušobrižničke skrbi pripadnika Ministarstva obrane i Oružanih snaga Republike Hrvatske

Članak 1.

Ovim Sporazumom utvrđuje se da se u Ministarstvu obrane i Oružanim snagama Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu Oružane snage) određuje dvadeset (20) vojnih kapelanija za dušobrižničku skrb pripadnika Ministarstva obrane i Oružanih snaga, kao i njezina provedba.

Članak 2.

Vojni kapelani dušobrižnički opslužuju ustrojstvene jedinice navedene u dekretu vojnog ordinarija u Republici Hrvatskoj.

Članak 3.

Vojne kapelanije su:

- 1. Vojna kapelanija Sveti Ivan Pavao II – Zagreb**, sa sjedištem u sjedištu Ministarstva obrane, koja uključuje i Glavni stožer Oružanih snaga
- 2. Vojna kapelanija Blaženi Alojzije Stepinac i Sveti anđeli čuvari – Karlovac**, sa sjedištem u Zapovjedništvu Hrvatske kopnene vojske, koja uključuje i Inženjerijsku pukovnicu

3. Vojna kapelanija Sveti Leopold Bogdan Mandić – Osijek/Našice, sa sjedištem u Zapovjedništvu za obuku i doktrinu Hrvatske kopnene vojske „Fran Krsto Frankopan“, koja uključuje i mehanizirane bojne „Sokolovi“ i „Pume“ Gardijske oklopno-mehanizirane brigade

4. Vojna kapelanija Uzvišenje Svetoga Križa – Knin, sa sjedištem u Zapovjedništvu Gardijske motorizirane brigade

5. Vojna kapelanija Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta – Knin, sa sjedištem u Zapovjedništvu Motorizirane bojne „Pauci“ Gardijske motorizirane brigade

6. Vojna kapelanija Kraljica Svete Krunice i Sveti Ivan Kapistran – Vinkovci, sa sjedištem u Zapovjedništvu Gardijske oklopno-mehanizirane brigade

7. Vojna kapelanija Sveti Franjo Asiški – Gospić, sa sjedištem u Zapovjedništvu Motorizirane bojne „Vukovi“ Gardijske motorizirane brigade

8. Vojna kapelanija Sveti Ilija prorok – Petrinja, sa sjedištem u Zapovjedništvu Mehanizirane bojne „Gromovi“ Gardijske motorizirane brigade, koja uključuje i Mehaniziranu bojnu „Tigrovi“ Gardijske motorizirane brigade

9. Vojna kapelanija Blaženi Ivan Merz – Slunj, sa sjedištem u Zapovjedništvu Središta za borbenu obuku, koja uključuje i Topničko-raketnu bojnu Gardijske motorizirane brigade

10. Vojna kapelanija Sveti Sebastijan – Đakovo, sa sjedištem u Zapovjedništvu Oklopne i Tenkovske bojne "Kune" Gardijske oklopno-mehanizirane brigade

11. Vojna kapelanija Sveti Nikola biskup – Split, sa sjedištem u Zapovjedništvu Hrvatske ratne mornarice, koja uključuje i Središte za obuku Hrvatske ratne mornarice

12. Vojna kapelanija Sveti Nikola biskup – Split, sa sjedištem u Zapovjedništvu Flotile Hrvatske ratne mornarice, koja uključuje i Obalnu stražu Republike Hrvatske i Pomorsku bazu Split

13. Vojna kapelanija Sveti Petar i Pavao – Velika Gorica (Pleso), sa sjedištem u Zapovjedništvu Hrvatskoga ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane, koja uključuje i 91. zrakoplovnu bazu

14. Vojna kapelanija Sveti Gabrijel arkandeo – Zemunik Donji, sa sjedištem u Zapovjedništvu Središta za obuku Hrvatskoga ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane, koja uključuje i 93. zrakoplovnu bazu

15. Vojna kapelanija Sveti Mihael arkandeo – Zagreb, sa sjedištem u Zapovjedništvu Hrvatskog vojnog učilišta "Petar Zrinski"

16. Vojna kapelanija Sveta Obitelj i Sveti Antun Padovanski – Zagreb (vojarna „Croatia“), sa sjedištem u Zapovjedništvu za potporu, koja uključuje i Dom Glavnog stožera Oružanih snaga

17. Vojna kapelanija Sveti Ivan Krstitelj – Požega, sa sjedištem u Zapovjedništvu Središta za obuku i doktrinu logistike

18. Vojna kapelanija Sveti Valentin – Zagreb (Tuškanac), sa sjedištem u Zapovjedništvu Počasno-zaštitne bojne

19. Vojna kapelanija Sveti Martin Tourski – Delnice, sa sjedištem u Zapovjedništvu Bojne za specijalna djelovanja

20. Vojna kapelanija Sveti Nikola Tavelić i Sveti Petar i Pavao – Velika Buna, sa sjedištem u Zapovjedništvu Središnjice elektroničkog izviđanja, koja uključuje i Vojno-obavještajnu bojnu.

Članak 4.

(1) U vojnim kapelanijama iz članka 3. ovoga Sporazuma vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj imenuje vojne kapelane.

(2) Prije imenovanja vojnih kapelana iz stavka 1. ovoga članka Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj o tome pisano izvješćuje Ministarstvo obrane i dostavlja mu podatke radi reguliranja njihova radnopravnoga statusa u skladu s Pravilnikom o ustroju i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj (članci 13., 14. i 15. Pravilnika) i dogovorom vojnog ordinarija u Republici Hrvatskoj.

(3) Vojni kapelani nalaze se i djeluju u zapovjedništvima i postrojbama te imaju odgovarajuća prava i obveze djelatnih vojnih osoba u skladu s Ugovorom između Svete Stolice i Republike Hrvatske o dušobrižništvu katoličkih vjernika, pripadnika oružanih snaga i redarstvenih službi u Republici Hrvatskoj (članci 6. i 9. Ugovora) te Pravilnikom o ustroju i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj (članci 14. i 15. Pravilnika).

Članak 5.

Na druga pitanja vezana uz vojne kapelane na službi u vojnim kapelanijama iz članka 3. ovoga Sporazuma primjenjuju se odredbe Pravilnika o ustroju i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj.

Članak 6.

(1) Vojnim kapelanima u provedbi pastoralnih poslova u skladu s ovim Sporazumom i Pravilnikom o ustroju i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj potrebnu potporu pružaju ustrojstvene jedinice Oružanih snaga i Ministarstvo obrane.

(2) Aktivnosti vojnih kapelana u provedbi pastoralnih djelatnosti provodit će se na temelju Godišnjeg plana rada Oružanih snaga, a provedba će se usuglašavati s nadležnim zapovjednicima zapovjedništava i postrojbi radi osiguranja prava sudjelovanja pripadnika Oružanih snaga u planiranim aktivnostima.

(3) Načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga će pripadajućim aktima u dijelu koji se odnosi na Oružane snage osigurati provedbu ovoga članka.

Članak 7.

O svim pitanjima uređenima ovim Sporazumom, kao i o onima koja nisu uređena ovim Sporazumom primjenjivat će se na odgovarajući način Ugovor između Svete Stolice i Republike Hrvatske o dušobrižništvu katoličkih vjernika, pripadnika oružanih snaga i redarstvenih službi Republike Hrvatske, Statut Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj i Pravilnik o ustroju i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj.

Članak 8.

Ovaj Sporazum važi do donošenja dorađenoga Pravilnika o ustrojstvu i djelovanju Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj.

Članak 9.

Ako jedna od strana ovoga Sporazuma bude smatrala da se Sporazum zbog promijenjenih okolnosti treba mijenjati dat će inicijativu za pokretanje pregovora o njegovoj izmjeni i dopuni.

Članak 10.

Ovaj Sporazum sačinjen je u četiri (4) izvornika, po dva (2) za svaku stranu, stupa na snagu danom njegova potpisivanja i postaje važeći akt uz pripadajuću knjigu ustroja Oružanih snaga.

**VOJNI ORDINARIJAT
U REPUBLICI HRVATSKOJ**

VOJNI ORDINARIJ

Mons. Juraj Jezerina

MINISTARSTVO OBRANE

MINISTAR

Ante Kotromanović

KLASA: 023-03/14-04/01
URBROJ: 512-07-14-15

Zagreb, 18. srpnja 2014.

KLASA: 208-01/14-01/2
URBROJ: 512-01-14-8

Zagreb, 18. 07. 2014.

Vojni kapelan Alojz Kovaček proslavio srebrni svećenički jubilej

Misnim slavljem u filijalnoj crkvi sv. Florijana u Beketincima vojni kapelan vlč. Alojz Kovaček i kapelan Vojne kapelanije „Kraljica svete Krunice“ i „Sveti Ivan Kapistran“ u Vinkovcima proslavio je 27. srpnja srebrni jubilej svećeničke službe - 25 godina svećeništva. Uz slavljenu, oko oltara bili su generalni vikar Đakovačko-osječke nadbiskupije mons. Ivan Ćurić, ravnatelj Hrvatskog Caritasa mons. Fabijan Svalina, novoimenovani ravnatelj UZUK-a i dosadašnji župnik osječke župe sv. Ćirila i Metoda preč. Mato Gašparović, koji je i propovijedao, vojni kapelan u Osijeku Ante Mihaljević, župnik u Ivankovu i dekan Vinkovačkog dekanata preč. Stjepan Krekman te punitovački župnik mr. Đurica Pardon.

Pozdravljajući okupljene, među kojima braću i sestre s obiteljima, vlč. Kovaček istaknuo je radost zbog proslave svoga srebrnog svećeničkog jubileja. „Ovo nije samo moja proslava, već proslava svećeništva kao takvog, i svi mi, svatko na svoj način, svojim poslanjem sudjelujemo u toj svećeničkoj službi“, rekao je vlč. Alojz, te prikazao misno slavlje za svoju pokojnu majku Katicu, napomenuvši da misu slavi na oltarniku koji mu je ona izradila. Pozdravio je oca Ivana koji uskoro slavi 85 godina života, izrazivši kako je zahvalan Bogu za dar očeva života, kao i za majku. Također, misu je prikazao i za sve one koji su u njegovu svećeničko zvanje unijeli svoj duh i svoje svećeništvo, prisjetivši se pokojnog mons. Ivana Šeše, koji mu je propovijedao na mladoj misi.

U propovijedi preč. Gašparović osvrnuo se na pročitani odlomak Evanđelja, na prisposdobe u kojima je naglašeno kako Kraljevstvo nebesko pronalaze oni koji ga traže. „Mnogi traže u drugima nešto što često leži u njima samima. Tražimo blago u drugom čovjeku, a nismo ga pronašli u svom životu. Kršćanin je tražitelj; kao vjernici tražimo i tragamo za susretom s Bogom, za smislom svoga života. Čovjek tražitelj i čovjek vjernik mora si u životu postaviti ciljeve, zacrtati što traži, želi i očekuje.

Zacrtavši cilj, život postaje zanimljiv, a s druge strane, itekako zahtjevan“, rekao je propovjednik, istaknuvši kako je pri potrazi važno imati orijentir, uočiti ono što koristi, ali i ono što šteti.

Obraćajući se svečaru, preč. Gašparović rekao je: „Ovih 25 godina svećeništva ne pripadaju samo tebi, već su dio povijesti naše nadbiskupije, Vojne biskupije, domovinske i sveopće Crkve. Postao si svećenik pred ratna događanja u Domovini, u vremenu traženja slobode i pravednosti za sve njezine građane, u nastojanju da kao svećenik Crkve u sebi i drugima otkriješ blago pronicava srca koje razlikuje dobro i zlo. Slobodno možemo reći da si u tome dao svoj doprinos, u skladu sa svojim mladomisničkim geslom: ‘Braću svojoj naviještati Ime tvoje!’ (Ps 22, 23).“

Pred kraj misnog slavlja župna zajednica predala je svečaru prigodne darove koji simboliziraju svećeničku službu, uz poziv da dođe među svoje mještane kada god to bude moguće. Vlč. Kovaček, pozdravljajući sve okupljene na misnom slavlju, među kojima vjernike iz Bizovca, Strošinaca, Levanjske Varoši, Đakova, prijatelje iz HV-a, mladiće i djevojke u narodnom ruhu, domaći zbor i zbor osječke župe sv. Ćirila i Metoda, u kojoj 20. kolovoza preuzima službu župnika, potom redovnice, kao i sve članove Nadbiskupijskog povjerenstva za osobe s invaliditetom i njihove obitelji kojemu je na čelu, te sve ostale vjernike, zaželio je da taj dan bude poticaj za nova duhovna zvanja. ■

Misa na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti

Misno slavlje na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja te Dan Zaštitnice Vojne biskupije u utorak 5. kolovoza u crkvi Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu predvodio je šibenski biskup mons. Ante Ivas. Uz brojne svećenike koncelebrirali su vojni biskup u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac, provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja fra Joško Kodžoman, vojni i policijski kapelani te župnik.

Dan pobjede i domovinske zahvalnosti te Dan branitelja prigoda je da Bogu zahvalimo za slobodu, da odamo počast žrtvama Domovinskog rata i predsjedniku dr. Franji Tuđmanu. Prigoda je i da zahvalimo živim braniteljima

koji su izložili svoje živote za slobodu i krst častni, poručio je u uvodu u misno slavlje župnik Knina fra Marko Duran. Pobijeđen je okupator i omogućeno je funkcioniranje suverene i slobodne hrvatske države. Naša je sveta dužnost čuvati i izgrađivati vrijednosti stečene krvlju i raditi na tome da među ljudima vlada pravda, bratstvo i ljubav. Istinsko domoljublje i rodoljublje su duhovne vrijednosti i moralna dužnost svih nas, rekao je fra Marko.

Biskup Ivas u homiliji je istaknuo kako Knjiga izlaska nosi poruku i nama danas. "Biblija nam potvrđuje kako je put u slobodu zahtjevan, kako za slobodu treba podnijeti mnoge napore i žrtve, kako treba prijeći preko mnogih zapreka i kako

put u slobodu traži hrabrost i zajedništvo naroda i njegovih vođa. Put u slobodu traži čvrstu vjeru u slobodu kao dragocjeni dar. Biblija nas upozorava kako put u slobodu i sloboda nose opasnosti napasti da kada na putu slobode dođu teškoće i neugodnosti, naročito kad nestane kruha i vode, tada neki počnu misliti da je ono prije bilo bolje vrijeme, premda su to bili dani ropstva. Uvijek se tada nađe onih koji su spremni pobuniti i zaluditi narod. Uvijek se nađe onih koji su u danima iskušenja narodu spremni ponuditi lažne nade i bogove, opasne idole i zlatnu telad, pod prividom novih sloboda i nove pravednosti, poredaka, mudrosti i blagostanja. Uvijek se nađe onih koje se dade zavesti", upozorio je biskup Ivas.

Poručio je da se danas treba sjećati ne iz

mržnje prema ikome, nego da se ne zaboravi istina, "a istina je da smo morali prolaziti kroz dim i vatru, kroz stravični zvuk sirena, projektila i granata". Bio bi grijeh bešćutnosti i nezahvalnosti sve to zaboraviti i zanjekati ili iskrivljavati. Danas postoji neka opasna praksa da se o Domovinskom ratu govori i piše kao o nekakvom građanskom ratu u kojem su svi jednako krivi. Kao da smo bili slijepi i gluhi i nismo vidjeli odakle dolaze topovi i rušitelji i što su nam poručivali, pisali i pjevali. Vidljivo je da i danas neki u svojim planovima o regiji i regionu časnu Oluju drže zločinačkom akcijom, a sve sudionike zločinca, istaknuo je biskup Ivas. Sve je pozvao na hrabrost i odgovornost koja nam u svakidašnjici nadasve treba. ■

XXIII. međunarodno vojno hodočašće u Czestochowu u Poljskoj

Pripadnici Hrvatske vojske i policije hodočastili su u svetište u Czestochowu na XXIII. međunarodno vojno hodočašće u Poljskoj od 12. do 16. kolovoza, uz pripadnike poljske vojske, vojske i policije SAD-a, Latvije, Njemačke, Ukrajine i Slovačke.

Vojsku su predstavljala trojica vojnika iz Počasno zaštitne bojne, a policiju i MUP zastupali su dvojica policijskih službenika iz Samostalne službe za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH. Hrvatsku delegaciju, u organizaciji Vojnog ordinarijata, predvodio je dekan Splitskog dekanata, vojni kapelan Vojne kapelanije „Sv. Gabrijel Arkanđeo“ u Zadru don Ivo Topalović.

Posebnost ovoga hodočašća, koje je preraslo u međunarodno vojno i policijsko hodočašće jest u tome što se ono sastoji od hodnje iz Varšave do Jasne Gore u Czechostowi, u dužini od preko 350 kilometara. Hodnja traje 10 dana, od 5. do 14. kolovoza, tako što se na kraju svakoga dana hodočasnici utabore i noć provedu u taboru, a u jutarnjim satima, nakon svete mise, nastavljaju hodočastiti.

Hrvatska delegacija, kao i prošle godine, pridružila se zadnjega dana vojskama u hodočašću na Przeprošnem Brdu u blizini Czestohowe (zadnjih petnaestak kilometara). I zadnjega dana nastavku hodočašća prethodila je sv. misa na Przeprošnem Brdu, koju je predvodio poljski vojni biskup mons. Josip Guzdek.

Hodočasnici u odorama nailazili su na toplu dobrodošlicu stanovnika i drugih hodočasnika. Posebno su bili zapaženi naši vojnici Počasne zaštitne bojne s hrvatskom zastavom. Kao i svake godine i ove su na ulasku u svetište zajedničke delegacije položile vijence na spomenik fra Jerzy Popieluszka i na grob neznanog vojnika.

Po običaju sve vojske i hodočasnike u svetištu su dočekali prisutni biskupi, svećenici i opat samostana na Jasnoj Gori. Nakon sviranja himne, hodočašće je završilo u kapeli ispred čudotvorne slike gospe Jasnogorske. Na sam blagdan Velike Gospe 15. kolovoza u svetištu je bila svečana euharistija na otvorenoj livadi s tisućama vjernika hodočasnika. ■

Ispraćaj 24. HRVCON-a u operaciju ISAF

U vojarni "Pukovnik Marko Živković" na Plesu u četvrtak 4. rujna održan je svečani ispraćaj 24. kontingenta OS RH (24. HRVCON) u operaciju ISAF. Pripadnike kontingenta na ispraćaju su pozdravili predstavnici MORH-a, Glavnog stožera i zapovjedništava te postrojbi OS RH na čelu sa zamjenikom načelnika GS OS RH viceadmiralom Antom Urličem.

U kapeli Vojne kapelanije "Sv. Petar i Pavao" u vojarni „Pukovnik Marko Živković“ 91.zb. HRZ i PZO-a slavljena je sveta misa povodom odlaska pripadnika 24. HRVCON-a. Svetu misu za uspjeh misije, put i povratak kući vojnika predvodio je vojni kapelan Viktor Grbeša. Na misnom slavlju sudjelovali su hrvatski časnici i vojnici koji će sljedećih šest mjeseci provesti u Afganistanu, a pratit će ih vojni kapelan o. Zdravko Barić, kome je ovo prva misija.

U sastavu 24. HRVCON-a je 85 pripadnika OS RH (većinom bojne „Pauci“ Gardijske motorizirane brigade Hrvatske kopnene vojske) i 13 pripadnika vojske Crne Gore. Zapovjednik kontingenta je brigadir Slobodan Kratohvil, čiji će vojnici uglavnom djelovati na sjeveru Afganistana i biti smješteni u njemačkom kampu Marmal kod Mazar-e Sharifa. Do 31. prosinca 2014., kontingent će biti u sastavu misije ISAF, a od 1. siječnja 2015., trebao bi postati dijelom nove NATO-ove misije „Resolute Support“ (Odlučna potpora). Što se tiče zadaća koje će obavljati pripadnici 24. HRVCON-a, one će ponajprije obuhvaćati savjetničku ulogu u 209. korpusu Afganistanske nacionalne armije (ANA) i afganistanskoj policiji, te zaštitu savjetničkih timova. Dosadašnja primarna zadaća, zaštita kampa, za ovaj će kontingent imati povremeni karakter.

Viceadmiral Urlič je postrojene pripadnike kontingenta pozdravio u ime predsjednika RH i vrhovnog zapovjednika OS RH Ive Josipovića,

Poruka vojnog biskupa vojnicima 24. hrvatskog kontingenta u misiju ISAF

Dragi pripadnici 24. hrvatskog kontingenta, poštovane i drage obitelji, rodbino i prijatelji!

Danas ispraćamo 24. kontingent Hrvatske vojske za misiju ISAF u Afganistanu. Ispraćamo sinove i kćeri, muževe i supruge, majke i očeve.

Dragi naši vojnici, dočasnici i časnici, vi odlazite na mirotvornu zadaću. Plemenita je i važna ta zadaća: donijeti mir tamo gdje mira nema, vratiti nadu gdje je nada izgubljena. A svaki narod je vrijedan mira i nade. Mi, kao vjernici, razmišljamo ovom prigodom i o Gospodinovu obećanju: "Blago mirotoorcima, oni će se sinovima Božjim zvati" (Mt 5, 9). Crkva vas svojom vjerom prati na ovom odgovornom zadatku. Crkva s vama šalje svećenika, o. Zdravka Barića, koji će s vama proživljavati sve tegobe pa i opasnosti ove misije da vam bude duhovna pomoć u tako velikim životnim izazovima. Obratite mu se, može vam pomoći savjetom, pomirenjem, nadom.

Crkva moli za vas da se živi i zdravi, nepovrijeđena tijela i duha, vratite svojim obiteljima. Neka ne zavlada nemir u vama, u vašem braku, u vašim obiteljima. Svi vi koji s vjerom u Boga odlazite na ovaj zadatak ne zaboravite da je Gospodin najснаžnija obrana vašega duhovnog mira.

Ova misija zahtijeva puno hrabrosti, izdržljivosti i mudrosti. Za sve izazove koje misija nosi sa sobom pripremljeni ste i obučeni. Vaši časnici će se brinuti za vas, kao što će se svaki među vama brinuti za onog drugog. Budite pomoć jedni drugima.

Bit će to za vas još jedno novo i bogato iskustvo. Da biste ostali na visini kao ljudi i vjernici, imajte uvijek pred očima tko ste i što ste. Niste samo sastavnica Hrvatske vojske, nego i sinovi i kćeri našega naroda te članovi Crkve. Sačuvajte se u svome dostojanstvu.

Drage obitelji, dragi roditelji, djeco i supružnici, budite ponosni na ove hrabre ljude. Oni zaslužuju vašu vjernost i vašu odanost. Ustrajte u vjernosti i molite za sretni dan njihova povratka.

Molitvom ću osobno pratiti vaše korake. Dobri Bog i zagovor Majke Marije neka vas prati!

Zagreb, 4. rujna 2014.

Vojni ordinarij, mons. Juraj Jezerinac

ministra obrane Ante Kotromanovića i načelnika GS OS RH generala zbora Drage Lovrića. „Vašim djelovanjem u Afganistanu, ne samo da pridonosite jačanju mira i sigurnosti u toj zemlji, nego i iz temelja mijenjate uvjete života njenih stanovnika“, rekao je viceadmiral. Istaknuvši nove glavne zadaće za kontingent, viceadmiral Urlić je dodao kako od pripadnika 24. HRVCON-a očekuje da i dalje iskazuju odgovornost, profesionalnost te pružaju pomoć afganistanskom narodu.

Zapovjednik kontingenta brigadir Kratohvil je naglasio da je 24. HRVCON poseban po tome što će zaključiti ISAF kao još jedno uspješno poglavlje u povijesti OS RH, te da su pripadnici spremni za sve zadaće i opcije koje ih mogu čekati u Afganistanu, u okviru obje NATO-ove misije. „Da bi misija bila uspješna potrebno je da svi rade svoj posao od njezine prve do posljednje sekunde“, zaključio je brigadir Kratohvil. ■

Rat je ludost

Rat je ludost, istaknuo je papa Franjo u homiliji na misi u vojnoj kapeli u Redipugliji pokraj Trsta povodom 100. obljetnice početka Prvog svjetskog rata.

Promatrajući ljepotu ovdašnjeg krajolika, gdje muškarci i žene rade i svojim radom prehranjuju svoje obitelji, gdje se djeca igraju a stariji sanjaju... nalazeći se ovdje, na ovome mjestu, u blizini ovoga groblja, mogu reći samo jedno: rat je ludost, rekao je papa u Redipugliji gdje boravi u jednodnevnom pohodu. „Dok Bog donosi boljitak svojem stvorenju, a mi smo ljudi pozvani surađivati u njegovu djelu, rat razara. Uništava i ono najljepše što je Bog stvorio: čovjeka. Rat uništava sve, pa i bratsku povezanost. Rat je ludost, njegov plan razvoja je uništenje: željeti se razviti preko uništenja! Danas se može reći kako se u svijetu vodi treći svjetski rat s bitkama na pojedinim dijelovima zemlje, sa zločinima, pokoljima, uništenjima... Pohlepa, netolerancija, častohlepna težnja za vlašću... sve su to razlozi koji

potiču na ratne odluke, a takvi razlozi su često pravdani nekom ideologijom, ali prije svega poticajem za uništavanjem. Ideologijom se rat želi opravdati, ali kada nema ideologije onda postoji odgovor Kajina: Zar je to moja briga? Zar sam ja čuvar svoga brata? Rat ne štedi nikoga: starce, djecu, majke, očeve“, rekao je Papa.

I iznad ulaska na prostor spomen-grobnice u Redipugliji piše Kajinova izjava: „Zar je to moja briga?“, rekao je Papa dodavši kako je „indiferentno držanje upravo suprotno onome što od nas traži Isus u Evanđelju“.

I danas su žrtve ratova brojne... Kako je to moguće?, zapitao se Papa te odgovorio: Moguće je jer i danas postoje skriveni interesi, geopolitički planovi, pohlepa za novcem i moći, a tu je industrija oružja, koja se čini tako važnom! A ti planeri užasa, ti organizatori sukoba, kao i poduzetnici koji se bave oružjem, upisali su u svoje srce: „Zar je to moja briga?“ Svojestveno je mudrom čovjeku priznati pogreške, osjetiti zbog toga tugu, kajati

se, zamoliti za oprost i plakati. S tim: "Zar je to moja briga?" koje u svojim srcima imaju upisano pojedinci koji su od rata napravili unosan posao, možda i zarađuju puno, ali njihovo je pokvareno srce izgubilo sposobnost plakanja. Kajin nije plakao. I Kajinova sjena nadvija se nad nama danas ovdje, na ovom groblju. Vidi se ovdje. Može se vidjeti u povijesti koja seže od 1914. do danas. A vidi se i u našim danima."

"Sinovskim, bratskim, očinskim srcem", rekao je u zaključku Papa, „molim sve vas i za sve nas obraćenje srca, da prijeđemo s onoga 'Zar je to moja briga?', na plač: zbog svih koji su pali u tom 'besmislenom pokolju', zbog svih žrtava ludila rata, u svakom vremenu. Braćo, čovječanstvo ima potrebu plakati, a ovo je čas da plačemo", rekao je Papa.

S Papom su na misi koncelebrirali zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić i bečki nadbiskup kardinal Christoph Schönborn, te biskupi iz Hrvatske, Slovenije, Austrije, Mađarske i talijanske pokrajine Friuli Venezia Giulia. Bilo je prisutno stotine svećenika iz država sudionica Prvog svjetskog rata od 1914.-1918. godine, te desetak tisuća vjernika.

Vojni ordinarijat su predstavili generalni vikar o. Jakov Mamić i biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić.

Prije mise Papa je posjetio austrougarsko

groblje u Redipugliji, gdje se ispred središnjega spomenika zadržao u molitvi. U Redipugliji se nalazi spomen-grobnica u kojoj su pokopani posmrtni ostaci 100.187 palih u Prvom svjetskom ratu od kojih je 39.857 identificirani i njihova su imena ispisana, a 60.330 je neznanih.

Na kraju mise u Redipugliji Papa je predao trinaestorici prisutnih vojnih ordinarija i prisutnim biskupima uljanicu „Svjetlo svetog Franje“, koju će upaliti u svojim biskupijama tijekom komemorativne proslave Prvoga svjetskog rata. U uljanicama, koje je darovao sveti asiški samostan, nalazi se ulje udruge don Luigija Ciottija, proizvedeno na zemljištu oduzetom mafiji. ■

Novost nove evangelizacije

Drugoga dana međunarodnog skupa o apostolskoj pobudnici pape Franje "Evangelii Gaudium - Radost Evanđelja" koji se u organizaciji Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije od 18. do 20. rujna održava u dvorani Pavla VI. u Vatikanu, sudionicima se obratio papa Franjo.

Pozdravljajući Papu u ime dvije tisuće sudionika iz šezdesetak zemalja sa svih kontinenta, predsjednik Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije nadbiskup Rino Fisichella istaknuo je kako je to okupljanje djelatnika u pastoralu, od kojih je gotovo polovica laika, promišlja apostolsku popudnicu pape Franje iz raznih vidova kao pastoralni projekt. Ohrabrujući pastoralne djelatnike u njihovu radu, Papa ih je posebno usmjerio prema onima koji se nalaze na "egzistencijalnim periferijama naših dana", jer oni su poput "ovaca bez pastira". Stoga je zadatak Crkve pronaći put kako doprijeti do njih, te mudro i velikodušno odgovoriti na njihova očekivanja. Dakako, ne možemo obuhvatiti cijelu suvremenu stvarnost, no trebamo prepoznati znakove vremena koje nam Gospodin nudi prepoznajući njegovu prisutnost u svijetu.

Unatoč mnogim negativnostima koje su uvijek glasne, moguće je prepoznati znakove koji potiču nadu i ohrabruju, rekao je Papa, jer ovo je "pogodno vrijeme", u kojem smo pozvani raditi na širenju Kraljevstva Božjega. Papa je istaknuo kako evangelizacija mora biti usmjerena na ljude i njihov susret s Bogom, a da bi se to postiglo važan je preduvjet: molitva i kontemplacija. Pastoral koji nije poduprijet molitvom i kontemplacijom nikad neće doprijeti do ljudskih srdaca. Zaustavit će se na površini, i neće dozvoliti da sjeme Riječi Božje pusti korijen, počne nicati, rasti, te dati plodove, rekao je Papa, te uputio na dvije važne riječi: strpljivost i upornost. Mi nemamo "čarobni štapić" za sve, ali imamo povjerenje u Gospodina koji nas prati i nikad nas ne napušta. A na nama je

sijati i predano svjedočiti, rekao je Papa.

Riječ bez svjedočenja su isprazne, zar ne? Ne služe. Svjedočenje je ono koje traje i daje vrijednost riječima. Hvala vam za vašu predanost. Blagoslivljam vas, i molim. Ne zaboravite moliti za mene, jer moram mnogo govoriti. I ja moram dati kršćansko svjedočenje, zaključio je papa Franjo.

Skupu su nazočili i sudionici iz Hrvatske: generalni vikar Vojnoga ordinarijata dr. Jakov Mamić, predstojnica Ureda za vjeronauk u školi Zagrebačke nadbiskupije dr. s. Valentina Mandarić, pročelnica Katehetskog ureda Sisačke biskupije s. Smilja Čirko, te Marija Belošević, potpredsjednica Međunarodne udruge katolika esperantista u ime navedene udruge. ■

Sastanak kapelana Vojnog ordinarijata

U ponedjeljak 22. rujna u Vojnom ordinarijatu u Zagrebu održan je sastanak vojnih i policijskih kapelana. Teme sastanka bile su: Upoznavanje s Uredbom o izmjenama i dopunama Uredbe o unutarnjem ustrojstvu Ministarstva obrane na temelju kojeg je potpisan Sporazum o broju i sjedištu vojnih kapelanija te provedbi dušobrižničke skrbi pripadnika Ministarstva obrane i Oružanih snaga RH; Upoznavanje s novim Zakonom o radu temeljem kojeg se regulira zasnivanje radnog odnosa u MORH-u i MUP-u te je na kraju ostavljen prostor za razgovor o temama sastanka kao i o drugim temama. Na raspolaganju za informacije bili su stručnjaci iz MORH-a i MUP-a. Iz MORH-a je bio nazočan

Petar Barač, glavni tajnik Ministarstva obrane, a iz MUP-a Kristina Beneković i Vanda Pavić Zrilić iz Sektora za upravljanje ljudskim potencijalima

Na početku sastanka sudionike je pozdravio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, a nakon pozdrava u teme sastanka uveo je generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, a zatim predao riječ stručnjacima.

Podrobnije se razgovaralo o angažmanu svećenika u vojsci i u policiji i reguliranju radnog statusa kapelana u službi, o duhovnoj skrbi za djelatnike po povratku iz mirovne misije te je na kraju istaknuta potreba kapelana za službom pomoćnika kapelana. ■

Priprema hodočašća Hrvatske vojske, policije i branitelja u Mariju Bistricu

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj u nedjelju 5. listopada organizira hodočašće vojske, policije i hrvatskih branitelja u Mariju Bistricu. Tim povodom u utorak 23. rujna u Vojnom ordinarijatu održan je sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 22. hodočašća u nacionalno marijansko svetišće.

Nakon pozdrava vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, generalni vikar o. Jakov Mamić je u svom govoru naglasio bitnu stavku koja leži na leđima svih koji sudjeluju u organizaciji, a ta je da su oni ogledalo hodočašća te ljudi kojima će se hodočasnici prvima obratiti. A oni pak hodočaste iz mnoštva razloga od kojih su najčešći oni duhovni te velika potreba za duhovnim plodovima.

„Hodočasnici dolaze zbog potrebe za promjenom odnosa. Ljudi s različitim nabojem nade za drugačijim nutarnjim i društvenim životom, dolaze pred Boga u nadi da će im Bog pomoći u konkretnoj životnoj situaciji, da će ih ozdraviti, iscijeliti. A mi smo u funkciji da se dogodi smisao hodočašća“, naglasio je.

Naglasio je i imperativ njegovanja suradnje sa zapovjednikom hodočašća, s duhovnim predstavnikom te s operativnim osobljem. Spomenuo je tri osobine koje moraju resiti svakog pojedinca u organizaciji: smirenost, dostojanstvo i požrtvornost.

Nakon njega, i pozdrava zapovjednika 22. hodočašća Blaža Beretina, zapovjednika ZOD-a, sastankom je koordinirao bojnik Petar Klarić, voditelj Samostalnog odjela za potporu Vojnom ordinarijatu, te nazočne predstavnike MORH-a, Glavnog stožera, MUP-a, Ministarstva branitelja, Pletera i HRT-a uključene u organizaciju hodočašća upoznao s dosadašnjim pripremama za hodočašće.

Sastanku su nazočili vojni ordinarij mons. Jezerinac, generalni vikar o. Mamić, biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, zapovjednik hodočašća brigadni general Beretin, predstavnice Ministarstva branitelja Gorana Marić i Katica Perković, urednik Redakcije religijskog programa HRT-a Mario Raguž, bojnik Klarić, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, djelatnik Samostalne službe MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Darko Šantek, djelatnik Zapovjedništva za potporu pukovnik Marinko Nekić, predstavnica Pleter-usluga Irena Banjšak-Vukelić, djelatnik Vojne policije satnik Danijel Knaus, predstavnici Počasno zaštitne bojne pukovnik Rajko Mijatović i natporučnik Zoran Benković, osobni tajnik generalnog vikara natporučnik Vladimir Krpan, pomoćnik vojnog kapelana satnik Srećko Žmalec i djelatnici Vojnog ordinarijata. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

14. 07. 2014.

Završen je drugi turnus ljetovanja mladih, djece djelatnika OS RH i MORH-a, u Malom Lošinj u koje organizira i provodi Vojni ordinarijat u RH, a sudjelovala je 31 djevojka. U sklopu ljetovanja djeci je omogućen i ponuđen duhovni program kroz kateheze, razgovore, molitvu i euharistijska slavlja. Djevojke su imale prigodu međusobno se obogatiti kroz razna sportska natjecanja i družiti se na plažama vojarnje te Malog i Velog Lošinja. Jednodnevni izlet u Cres i Osor bio je pravo obogaćenje za ovu skupinu djece.

Četvrtak prije podne djevojke su provele u samostanu časnih sestara od Sv. Križa u Malom Lošinj u gdje su im sestre kroz razne animacije predstavile svoj duhovni program.

Djeci su na raspolaganju bile voditeljica Brankica Šandro, poručnica psihologinja Ivana Šćuri te satnik Antun Mandić uz svesrdnu pomoć medicinske sestre Mirne Ignac i vozača Darka. Voditelj duhovnog programa vojni kapelan don Milenko Majić predvodio je euharistijska slavlja i svakodnevne kratke molitve zahvalnosti uz kateheze.

18. 07. 2014.

U petrinjskoj vojarni „Pk Predrag Matanović“ Vojna kapelanija „Sv. Ilija prorok“ svečano je proslavila blagdan sv. Ilije, svoga nebeskog zaštitnika. Ispred vojne kapele misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Suslavili su vojni i policijski kapelani iz Karlovca, Gospića, Bjelovara i Zagreba, te svećenici Petrinjskog i Sisačkog dekanata Sisačke biskupije na čelu s kanonikom i kancelarom biskupije mons. Markom Cvitkušićem.

Zahvalu na kraju mise izrekao je kapelan domaćin. Posebno se zahvalio svome dosadašnjem pomoćniku poručniku Mariju Barišiću, koji je odlukom mjerodavnih imenovan na novu časničku dužnost u OS RH.

Biskup je u popodnevnim satima u Petrinji posjetio Filipa i Julijanu Matanović, roditelje poginulog junaka Domovinskog rata i ratnog zapovjednika Domovinskog rata iz 2. gardijske brigade „Gromovi“, pukovnika Predraga Matanovića.

22. 07. 2014.

Povodom smrti don Živka Kustića vojni biskup mons. Juraj Jezerinac izrazio je sućut križevačkom biskupu mons. Nikoli Kekiću, pokojnikovoj obitelji i rodbini te svim svećenicima i vjernicima Križevačke eparhije.

Istoga dana: U sjedištu Vojnog ordinarijata vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, vikar za pasto-

ral don Josip Stanić, policijski kapelan p. Stjepan Harjač, djelatnici MUP-ove Samostalne službe za suradnju s Vojnim ordinarijatom te djelatnici ordinarijata molili su za zdravlje ministra unutarnjih poslova Ranka Ostojića. Sudjelovao je i zamjenik ministra Evelin Tonković.

23. 07. 2014.

U sjedištu Policijske uprave Istarske svetu misu za zdravlje ministra Ranka Ostojića, slavio je vlč. Ilija Jakovljević, policijski kapelan.

Istoga dana: Djelatnici PU ličko-senjske predvođeni načelnikom Antom Podnarom i policijskim i vojnim kapelanom vlč. Ivanom Blaževcem prikazali su svetu misu za zdravlje ministra Ranka Ostojića.

24. 07. 2014.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, u pratnji vikara za pastoral don Josipa Stanića, posjetio je grupu mladih koja ljetuje na Malom Lošinj u organizaciji Vojne biskupije, uz potporu MORH-a i OS RH.

25. 07. 2014.

U sjedištu Policijske uprave dubrovačko-nerevanske i u prostorijama Policijske postaje Metković, održana je molitvu za zdravlje ministra unutarnjih poslova Ranka Ostojića. Molitvu je predvodio policijski kapelan don Ivo Borić.

26. 07. 2014.

U pounjskom mjestu Struga Banska obilježena je 23. obljetnica pogibije deseterice hrvatskih policajaca koji su 26. srpnja 1991. godine dali svoje živote u obrani Hrvatske. Događaju su uz članove obitelji poginulih policajaca nazočili zamjenik ministra unutarnjih poslova Evelin Tonković, vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac, biskup sisački mons. Vlado Košić, petrinjski vojni i policijski kapelan don Milenko Majić i drugi uzvanici.

Polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća pred spomen-obilježjem, izaslanstva su odala počast poginulim redarstvenicima.

27. 07. 2014.

Povodom 23. godišnjice osnutka specijalne jedinice policije ratnog naziva BAK - Istra, u župnoj crkvi sv. Kuzme i Damjana misno slavlje predvodio je biskup Ivan Milovan u zajedništvu s policijskim kapelanom vlč. Ilijom Jakovljevićem i još dvojicom svećenika.

Na početku misnog slavlja kapelan Jakovljević

pozdravio je sve članove specijalne policije BAK - Istra na čelu s njihovom sadašnjim predsjednikom Mladenom Blaškovićem, te Dragutina Cestra, načelnika PUI.

Biskup Milovan u homiliji je pozvao sve da traga-ju za duhovnim blagom koje nam se daje u Božjoj Riječi, te da Kraljevstvo nebesko živimo već ovdje na zemlji, a živimo ga ako živimo u skladu s Božjom Riječi.

Istoga dana: Misnim slavljem u filijalnoj crkvi sv. Florijana u Beketincima vojni kapelan vlč. Alojz Kovaček proslavio je srebrni jubilej svećeničke službe.

28. 07. 2014.

Od 21. do 28. srpnja u vojarni Kovčanje na Malom Lošinju ljeta je provela četvrta grupa mladih, djece djelatnika MORH-a i OS RH. Ovu grupu sačinjavalo je 38 djevojaka.

Grupu su posjetili mons. Juraj Jezerinac i vikar za pastoral don Josip Stanić.

U duhovnom centru "Betanija" u Velom Lošinju sestre Svetog Križa i novakinje s djevojkama su provele duhovnu koreografiju i ples. Grupu su vodili psihologinja Ana Tadić, djelatnica Vojnog ordinarijata Brankica Šandro, pomoćnik kapelana Antun Mandić i vojni kapelan don Vladislav Mandura.

01. 08. 2014.

Dvadeset i tri godine prošle su od napada na Policijsku postaju Dalj i tragične pogibije 20 policajaca - 15 pripadnika Zbora narodne garde i pet pripadnika Civilne zaštite. U znak sjećanja na taj dan u Dalju je održana svečanost obilježavanja obljetnice događaja.

Obilježavanje je započelo polaganjem vijenaca ispred postaje Granične policije Dalj, ispred spomen-obilježja tragično poginulim hrvatskim braniteljima. Vijence su položili obitelji poginulih branitelja, izaslanik Predsjednika Republike Hrvatske i zamjenik ministra unutarnjih poslova Evelin Tonković, izaslanik ministra branitelja Mladen Lončar, načelnik Policijske uprave osječko-baranjske Milan Baričević, predstavnici lokalne uprave i samouprave te predstavnici udruga proizišlih iz Domovinskog rata.

Nakon komemoracije, u župnoj crkvi sv. Josipa misu zadušnicu za poginule predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

04. 08. 2014.

U razdoblju od 28. srpnja do 4. kolovoza, u vojarni "Kovčanje" na Malom Lošinju boravila je i peta, posljednja grupa mladih, djece djelatnika MORH-a i OS RH.

Grupu je vodio vojni kapelan don Vladislav

Mandura uz asistenciju svojih pomoćnika: Daniela Radinovića i Nenada Verige te medicinskom potporom medicinske sestre Katice Mance.

05. 08. 2014.

Misno slavlje na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti, Dan hrvatskih branitelja te Dan Zaštitnice Vojne biskupije u crkvi Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu, u zajedništvu s vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, predvodio je šibenski biskup mons. Ante Ivas.

10. 08. 2014.

U župi Vivodina svečano je proslavljen župni zaštitnik sv. Lovro. Misno slavlje predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s župnikom i policijskim kapelanom Andrijom Markačem i brojnim svećenicima susjednih župa.

16. 08. 2014.

Pripadnici Hrvatske vojske i policije hodočastili su u svetište u Czestochowu na XXIII. međunarodno vojno hodočašće u Poljskoj od 12. do 16. kolovoza.

24. 08. 2014.

U mjestu Žuta Lokva u organizaciji Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske uprave ličko-senjske i Općine Brinje, svečano je obilježena 23. godišnjica pogibije četvorice policijskih službenika Policijske uprave ličko-senjske, Policijske postaje Otočac, Policijske ispostave Brinje. Svoj život su dali: Dragutin Toljan (policijski službenik), Zdravko Vuković (policijski službenik), Vinko Krznarić (pripadnik pričuvnog sastava) i Milan Vranić (pripadnik pričuvnog sastava).

Svetu misu zadušnicu za poginule policijske službenike predvodio je vlč. Mario Vazgeč župnik župe Križpolje u koncelebraciji s vojno-policijskim kapelanom Ivanom Blaževcem.

Istoga dana: Vojni kapelan vlč. Alojz Kovaček uz pomoć vojnog kapelana vlč. Ante Mihaljevića predvodio je duhovno-rekreativni susret studentske mladeži djece djelatnika MORH-a i GS OS RH od 17. do 24. kolovoza ove godine, na kojem su uz odmor i rekreaciju održana i predavanja vezana uz općedruštvene i vjerske vrijednosti.

Tema predavanja "Ne živi čovjek samo o kruhu" popraćena je kroz desetak radionica u kojima su mladi aktivno sudjelovali i to: psihološko-duhovna radionica: "Ne sudite i nećete biti suđeni"; susret s Biblijom kroz pitanje suvremenog čovjeka; pisanje intervjua: razgovor s biblijskim likovima; uprizorenje biblijskog teksta; pisanje novinskog izvještaja: "Tko su moja majka i braća moja?"; pokorničko bogoslužje - priprema za ispovijed; kršćani i nekršćani: sučeljavanje na temu Isusovih

“blaženstava” i nasilja u društvu; uživljavanje u biblijski tekst putem egzistencijalnih pitanja: “Tražite najprije kraljevstvo Božje...”. Nakon predavanja svaki dan slavljena je sveta misa. Zadnji dan organizirano je zajedničko druženje na kojem se uz prigodnu večeru na duhovit način, pjesmom, plesom i scenskim prikazom predstavila svaka “soba”, a vojni kapelan Kovaček zahvalio se zapovjedniku, te djelatnicima vojarne “Kovčanje” na potpori.

29. 08. 2014.

Vojni ordinarij Republike Hrvatske mons. Juraj Jezerinac boravio je u hrvatskoj župi sv. Križa u Hamiltonu od 20. do 29. kolovoza.

U petak 22. kolovoza o 100. obljetnici akta kojim je kanadski parlament 1914. godine ustanovio koncentracijske logore za useljenike koji su se prije i početkom I. svjetskog rata iz tadašnje Njemačke i Austrougarske uselili u Kanadu, u cijeloj Kanadi postavljeno je 100 spomen-ploča na crkve i objekte značajne za život Kanade i useljenih naroda koji su bili žrtve te nepravde.

U novi život pozvani useljenici, najbrojniji Ukrajinici, zbog početka rata proglašeni su narodnim neprijateljima „enemies of the nation“, imovina im je bila zaplijenjena, a oni s obiteljima strpani u 24 radna logora u udaljene skrivene prostore Kanade gdje su radili u šumama, rudnicima, gradili ceste i pruge. Tek 1920., po završetku rata, logori su ukinuti. Sada je to dio tužne kanadske povijesti koje se Kanada stidi, ali i priznaje nepravdu. Ukrajincima je već ranije priznato da su bili nevine žrtve koje su izbjegle rat i došle u obećanu zemlju slobode, gdje su ih dočekali logori iako nisu ni sudjelovali u ratu niti išta skrivili. Konačno je, zalaganjem skupine mladih hrvatskih povjesničara iz Ontarija pod vodstvom Franka Jankača oko Kanadsko-hrvatske gospodarske komore, kanadski parlament priznao i useljenicima drugih narodnosti, među kojima su bili najbrojniji Hrvati, da su bili nevine žrtve.

U hrvatskoj zajednici spomen-ploče su postavljene u Hrvatskom kulturnom centru u Norvalu, u parku torontske župe u Mississaugi, te u Hamiltonu na dva mjesta: na ulazu u zgradi Hrvatskog narodnog doma na Bartonu, najstarijoj hrvatskoj kulturnoj instituciji u Kanadi, i na vanjskom zidu župne dvorane sv. Križa, na prometnoj King ulici. U oba slučaja spomen-ploče blagoslovio je i otkrio biskup Jezerinac, a nazočni su bili hamiltonski župnik Marijan Mihoković, predsjednik Hrvatskog narodnog doma u Hamiltonu Ivan Lukšić, hamiltonski gradonačelnik hrvatskog porijekla Bob Bratina te lokalni hamiltonski političari u saveznoj i provincijalnoj vladi i gradskoj skupštini. Događaj je u Hrvatskom narodnom domu,

poslije govora predsjednika Doma i blagoslova biskupa Jezerinca, popratila svojim nastupom tamburica Hrvatskog narodnog doma. Navečer je u župnoj crkvi sv. Križa – prije otkrivanja spomen-ploče – biskup Jezerinac slavio misu u kojoj se posebno osvrnuo na 100. obljetnicu početka I. svjetskog rata i misu prikazao za sve žrtve rata i logora u Kanadi. Posebno je naglasio odvažnost Kanade da se hrabro suoči sa svojom ne tako slavnom prošlošću te prizna pogreške, za razliku od Hrvatske koja to još nije u stanju te joj unatoč proklamiranim frazama nisu sve žrtve iste. Gradonačelnik Bratina objasnio je izraz „dp“ (displaced person – osoba bez porijekla) kojim se pogrdno nazivalo strance, useljenike, koje se već po imenu prepoznavalo pa su mnogi zbog toga mijenjali ime i prezime. Postavljene ploče – s tekstom na engleskom i francuskom jeziku – mnoge će starije Kanađane podsjetiti na njihove tužne početke u Kanadi. Za ploču na dvorani župe sv. Križa posebno drveno postolje izradio je hrvatski kipar Vlado Mutnjaković: ploču je postavio između izrezbarenog kanadskog (gore) i hrvatskog grba (dolje), a oba su grba uokvirena bodljikavom žicom: Hrvati su napustili domovinu koja je krvarila u tadašnjim sustavima i početkom rata te došli u zemlju koja ih je umjesto slobodom okružila opet bodljikavom žicom. A na priznanje istine čekalo se čitavo jedno stoljeće.

04. 09. 2014.

U vojarni “Pukovnik Marko Živković” na Plesu održan je svečani ispraćaj 24. kontingenta OS RH (24. HRVCON) u operaciju ISAF. U kapeli Vojne kapelanije “Sv. Petar i Pavao” u vojarni „Pukovnik Marko Živković” 91.zb. HRZ i PZO-a slavljena je sveta misa koju je predvodio vojni kapelan Viktor Grbeša. Na misnom slavlju sudjelovali su hrvatski časnici i vojnici koji će sljedećih šest mjeseci provesti u Afganistanu, a pratit će ih vojni kapelan o. Zdravko Barić kojemu je ovo prva misija.

05. 09. 2014.

Održano je 15. hodočašće hrvatske policije u Ludbreg u Svetište Predragocjene Krvi Kristove. Na hodočašću su sudjelovali djelatnici policijskih uprava bjelovarsko-bilogorske, kopriivničko-križevačke, krapinsko-zagorske, međimurske i varaždinske, a pridružili su im se i djelatnici te volonteri Crvenog križa iz Varaždinske županije. Na početku hodočašća, kod župnog dvora Ludbreg formirana je procesija koja se središtem grada uputila prema svetištu, te tu najprije sudjelovala u pobožnosti križnog puta. Svetu misu je uz koncelebraciju ludbreškog župnika mons. Josipa Đurkana, dekana Varaždinskog policijskog de-

kanata vlč. Ivica Horvata i velikog broja drugih svećenika, predvodio generalni vikar Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj o. Jakov Mamić. **Istoga dana:** Proslavljen je Dan Bojne za specijalna djelovanja. Misu u župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja u Delnicama predvodio je don Ilija Jakovljević, policijski kapelan PU istarske. Isti dan izvršena je smjena zapovjednika BSD-a brigadira Dražena Resslerera koji odlazi u Ratnu školu. Za novog zapovjednika BSD-a imenovan je pukovnik Perica Turalija. Došao je iz zapovjedništva VOB-a, inače je bivši pripadnik BSD-a.

06. 09. 2014.

Djelatnici PU zagrebačke i vjernici Policijske kapelanije „Majka Božja Kamenitih vrata“, predvođeni svojim kapelanom don Marinom Dragom Kozićem, hodočastili su u svetište Majke Božje Trsatske.

Trsatsko svetište njeguje štovanje Blažene Djevice Marije već 700 godina. Predaja kaže da je nakon odlaska Svete nazaretske kućice s Trsata velika pobožnost hrvatskih vjernika duboko dojmila papu Urbana V. Stoga je on 1367. godine u zamjenu za Svetu kućicu poslao u Trsat sliku s likom Djevice Marije. Autorstvo slike papa Urban V. je pripisao sv. Luki. Hrvatski povjesničar umjetnosti Grga Gamulin dokazuje, suprotno tomu, kako u Hrvatskoj, Italiji i Belgiji postoji više slika, koje valja pripisati istom nepoznatom autoru. Njegova se majstorska ruka prepoznaje i na slici „Majke Milosti“. Tom djelu hodočasnici pripisuju veliku čudotvornu moć. Slika je okrunjena 8. rujna 1715. g.

Slika „Majke Milosti“ ima iznimno značenje u naraštaju čašćenja Djevice Marije na Trsatu. Dva pisma pape Martina V. potvrđuju ugled svetišta već u XV. st. Sveti Otac dopušta 1419. g. poseban oprost hodočasnici koji su dolazili na trsatski brijeg.

Trsatsko svetište postupno je postalo središte koje okuplja vjernike u jednu obitelj. Mariju predstavlja kao čuvaricu te obitelji i majku koja vodi brigu o svim ljudima. Zato je ona zaštitnica putnika, mornara, siromašnih i običnih ljudi koje biju nevolje života. Marija je učiteljica obiteljskih vrlina, miriteljica zavađenih, spremna uvijek podržati one koji praštaju i one koji mole za oprostjenje.

07. 09. 2014.

Svečanim postrojavanjem pripadnika Antiterorističke jedinice Lučko i prijavkom glavnom ravnatelju policije Vladi Dominiću, započela je svečanost obilježavanja 24. obljetnice osnivanja ove najelitnije hrvatske postrojbe. Svečanosti su u sjedištu jedinice u Lučkom, uz obitelji poginulih

i stradalih pripadnika, gostiju, dužnosnika i djelatnika MUP-a, aktivnih i umirovljenih pripadnika specijalne policije te predsjednike udruga, nazočili zamjenik ministra unutarnjih poslova Evelin Tonković, glavni ravnatelj policije i izaslanik ministra unutarnjih poslova Vlado Dominić, gradonačelnik Grada Zagreba Milan Bandić i ravnatelj SOA-e Dragan Lozančić. Policijski kapelan PU zagrebačke don Marin Drago Kozić služio je svetu misu za poginule pripadnike ATJ. Uzvanicima su se prigodno obratili predsjednik Udruge „Uzdanica 90“ Mladen Grgić, zapovjednik ATJ Lučko Alen Klabot te glavni ravnatelj policije Vlado Dominić. Mladen Grgić podsjetio je na ratni put ove specijalne postrojbe i njenu ulogu u Domovinskom ratu dok je zapovjednik ATJ Lučko posebno istaknuo najvažniji razlog obilježavanja ove obljetnice: čuvanje uspomene na poginule pripadnike. „Ovo je dan sjećanja na naše kolege. Bez obzira na to što nosi danas i sutra, naša je dužnost da njihovu žrtvu nikada ne zaboravimo.“

U ime ministra unutarnjih poslova i potpredsjednika Vlade RH Ranka Ostojića okupljenima se obratio i glavni ravnatelj policije i posebno se osvrnuo na mirnodopski put ATJ koji je obilježen još većom profesionalnošću kod izvršenja svih zadaća: posebice u nedavnim poplavama u zemlji i regiji.

Nakon mise članovi obitelji poginulih, izaslanstvo Ministarstva unutarnjih poslova sa zamjenikom ministra, glavnim ravnateljem policije te zapovjednikom Zapovjedništva specijalne policije Zdravkom Janićem i predstavnicima udruga položili su vijence i zapalili svijeće kod spomenobilježja poginulim pripadnicima ATJ Lučko.

09. 09. 2014.

Misnim slavljem u gospičkoj katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije započela je proslava Dana Policijske kapelanije „Sv. Hrvatski mučenici“ i 21. obljetnica vojno-redarstvene akcije „Medački džep“.

Na svetoj misi okupili su se djelatnici PU ličko-senjske predvođeni načelnikom Antom Podnarmorom, predstavnicima udruga branitelja i udovica iz Domovinskog rata, te izaslanstvo Ličko-senjske županije i grada Gospića. Sv. misu predvodio je vlč. Dejan Bubalo, župnik iz Tordinaca, a suslavili su: mons. Mile Čančar, vlč. Luka Blažević, vlč. Ivan Blaževac te o. Ivo Topalović.

Vlč. Bubalo je u svojoj homiliji progovorio o važnosti mučeništva od prvih crkvenih vremena do danas. Na poseban način se dotaknuo mučeništva znanih i neznanih Hrvata koji su tijekom povijesti hrvatskog naroda ispovijedajući vjeru ponijeli mučeništvo.

Na kraju misnog slavlja policijski kapelan vlč. Blaževac pozdravio je sve nazočne i istaknuo da nikada ne smijemo zaboraviti žrtve koje su podnesene kako za Crkvu tako i za domovinu. Nakon mise položeni su vijenci i svijeće kod spomenika poginulim hrvatskim braniteljima i civilnim žrtvama rata te kod biste prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana. Riječi molitve izrekao je gospički župnik mons. Mile Čančar.

13. 09. 2014.

Rat je ludost, istaknuo je papa Franjo u homiliji na misi u vojnoj kapeli u Redipugliji pokraj Trsta povodom 100. obljetnice početka Prvog svjetskog rata, na kojoj su Vojni ordinarijat predstavljali generalni vikar o. Jakov Mamić i biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić.

17. 09. 2014.

U Požegi je obilježena 23. godišnjica oslobođenja požeške vojarne. Predstavnici udruga proisteklih iz Domovinskoga rata, vojske, policije te lokalne uprave položili su vijence i zapalili svijeće ispred spomenika poginulim hrvatskim braniteljima na Trgu 123. brigade u Požegi.

Nakon polaganja vijenaca u vojarni „123. brigade HV“ – Požega, zapovjednik vojarne pukovnik Milan Čorak podsjetio je prisutne na trenutak kada je kasarna JNA postala hrvatska vojarna. Svetu misu za poginule hrvatske branitelje predvodio je u vojnoj kapelici „Svetog Ivana Krstitelja“ vojni kapelan vlč. Željko Volarić.

19. 09. 2014.

Od 16. do 19. rujna djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV-a bili su na duhovnim vježbama u organizaciji Vojnog ordinarijata u RH. Vježbe je vodio njihov vojni kapelan p. Mirko Vukoja.

U Splitu je p. Mirko predstavio temu duhovnih vježbi - „Oče naš“, molitvu koju nam je u nasljeđe ostavio Gospodin naš Isus Krist.

Kroz četiri dana duhovnih vježbi p. Mirko raščlanio je dijelove molitve kako bi mogli jasnije uvidjeti na važnost obraćanja Bogu – Ocu stvoritelju, prošnje u samoj molitvi te zahvalu Bogu na svakom trenutku našeg života.

Drugoga dana vježbi nakon razmatranja, djelatnici su slavili svetu misu u župnoj crkvi Presvetog Srca Isusova u Visokoj u Splitu, da bi poslije posjetili grad Split i njegove znamenitosti.

Trećega dana duhovnih vježbi poslije razmatranja na red je došlo hrvatsko marijansko svetište Majke Božje Lurdske u Vepricu kod Makarske, gdje su djelatnici prošli kroz postaje križnog puta, imali priliku za ispovijed te slavili svetu misu.

Zadnjeg dana završno razmatranje p. Mirko predstavio je na Udbini, gdje su polaznici vježbi

upoznati s povijesnim činjenicama oko Udbine kao središta i značaja Crkve Hrvatskih mučenika, a koje im je predstavio upravitelj svetišta i župnik mons. Tomislav Rogić. Misnim slavljem zaključene su duhovne vježbe.

20. 09. 2014.

Vojni kapelan Vojne kapelanije „Sveti Ilija prorok“ iz Petrinje don Milenko Majić sudjelovao je na obilježavanju 19. godišnjice vojne operacije iz Domovinskog rata „Una '95“. Spomen na poginule branitelje u ovoj akciji Hrvatske vojske koja se odvijala u Pounju 18. i 19. rujna 1995. godine već tradicionalno organizira Udruga ratnih veterana 2. gardijske brigade „Gromovi“.

Osim Gromova u obilježavanju su sudjelovale obitelji poginulih branitelja, Zbor udruga veterana hrvatskih gardijskih postrojba, Udruga veterana 1. gardijske brigade „Tigrovi“, umirovljeni generali Josip Lucić i Tomo Medved, predstavnici predstavnici policije, izaslanstva 1. mb – Tigrovi i 2. mb – Gromovi Gardijske motorizirane brigade HKoV-a, građani te mnogobrojne braniteljske udruge. Na spomeniku poginulim hrvatskim braniteljima u Dvoru i spomeniku poginulim braniteljima Gromovima u Hrvatskoj Dubici, uz vojne počasti održane su prigodne komemoracije, položeni su vijenci i zapaljene svijeće. Prigodne molitve prevodio je vojni kapelan don Milenko Majić.

U crkvi sv. Petra i Pavla u Dvoru vojni kapelan služio je misu zadušnicu za sve poginule branitelje u ovoj akciji.

Istoga dana: Na skupu o apostolskoj pobudnici pape Franje „Evangelii Gaudium - Radost Evanđelja“ koji se u organizaciji Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije od 18. do 20. rujna održao u dvorani Pavla VI. u Vatikanu, nazočio je i generalni vikar Vojnoga ordinarijata dr. Jakov Mamić.

22. 09. 2014.

U Vojnom ordinarijatu u Zagrebu održan je sastanak vojnih i policijskih kapelana. Na početku sastanka sudionike je pozdravio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, a nakon pozdrava u teme sastanka uveo je generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić

23. 09. 2014.

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj u nedjelju 5. listopada organizira hodočašće vojske, policije i hrvatskih branitelja u Mariju Bisticu. Tim povodom u utorak 23. rujna u Vojnom ordinarijatu održan je sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 22. hodočašća u nacionalno marijansko svetište.

Dan kapelanije - „Sv. Ilija prorok“ Petrinja, 18. srpnja 2014.

Draga braćo svećenici, braćo i sestre! Sv. Ilija je prikazan u Sv. pismu kao zemaljski i nebeski lik koji je ostavio duboki pečat na svoje suvremenike. Opisan je kako s vatrenom kočijom odlazi u nebeske visine. Je li on doista otišao na kočiji i nestao? Ne. Pisac je želio naglasiti da čovjek vjere ne umire, on živi ne samo u srcima ljudi nego prije svega u Bogu u kojeg je vjerovao.

Ilija je rođen u dijaspori, izvan vlastite domovine. Obično se kaže za ljude koji dolaze izvana da bolje uočavaju važnost vjere u životu ljudi i naroda. To se može reći i za Iliju. Vrativši se u zemlju svojih roditelja bio je iznenađen kako su se ljudi udaljili od svojih vjerskih i narodnih korijena. Zato im je postavio pitanje: „Tko vlada ovom zemljom? Kojega Boga ovaj narod štuje?“ Naime, kad su se Izraelci vratili iz sužanjstva u zemlju su zatekli neke svoje sunarodnjake koji su prihvatili lažnoga boga, koji se zvao Baal. Nije to jedini slučaj u povijesti? Mnogi se ljudi nastoje prilagoditi sredini u kojoj žive, spremni žrtvovati vjeru i običaje i vlastiti identitet.

To je vrlo lijepo opisao hrvatski pjesnik Matoš, čiju 100. obljetnicu smrti spominjemo

ove godine. U sonetu „Stara pjesma“ Matoš piše: „Među narodima mi Hrvati sada jesmo zadnji, robovi bez vlasti, osuđeni pasti i propasti bez časti. Domovino moja, tvoje sunce pada. Ne umrijeti za te Hrvat snage nema. Dok nam stranac, majko, tihu propast sprema“.

Braćo i sestre! Dok nam je stranac pripremao propast naši su hrvatski branitelji imali snagu oduprijeti se osvajaču hrvatskih prostora. Zato se danas njih sa zahvalnošću spominjemo. Oni su bili spremni dati svoj život da sačuvaju svoje dostojanstvo i ugled hrvatskoga naroda, a prije svega obraniti njegovu slobodu. Stoga takvi ljudi ostaju trajno nadahnuće pokoljenjima, primjer kako se čuva vjera, njeguju vrijednosti koje su kadre održati jedan narod u njegovoj samobitnosti. Nažalost, povijesti nam pokazuje da je bilo ljudi koji su bili spremni odreći se svoga identiteta, biti čak i sluge tuđinu kako bi sebe održali. Očiti je primjer kralj Ahaz, koji se u želji da integrira pučanstvo odlučio oženiti se s pogankom feničanskog kralja Izabelom, kako bi postigao politički kompromis.

Kralj Ahaz bio je velik slabić. Nije imao

svoga „ja“. Žena je iskoristila njegovu slabost i uspjela ga nagovoriti da podigne poganski hram. Umjesto da je došlo do još veće povezanosti među ljudima, gradnja poganskog hrama bila je razlogom podijeljenosti, koja je na kraju završila ratom u vrijeme proroka Elizeja. Temeljno pitanje svih pripovijesti, vezane uz proroka Iliju, bilo je tko je pravi Bog: da li poganski bog Baal ili Bog koga štuju Izraelci. Jedna od značajnih zgoda je ona o događaju na brdu Karmelu gdje je narod trebao donijeti odluku tko je pravi a tko krivi Bog. S jedne strane bilo je 450 Baalovih proroka koji su priredili žrtvu svome bogu, a s druge strane bio je Ilija, koji je podigao žrtvenik pravome Bogu. I kad je narod vidio da je na molbu proroka Ilije sišla vatra na njegovu žrtvu i da ju je spalila, narod se priklonio Iliji. I tako se ustanovilo koji je pravi Bog a koji je krivi. I druge zgode, koje spominju proroka Iliju, govore o potrebi vjere u pravoga Boga kako bi se dobila i prava slika čovjeka. Sve te zgode govore o jednoj jedinstvenoj poruci: Samo je jedan pravi Bog.

Braćo i sestre! Zgode vezane uz proroka Iliju pokazuju da je Ilija bio neustrašiv borac za štovanje pravoga Boga, za ljudsko i Božje dostojanstvo. Ilijina zadaća je bila pokrenuta sviješću da istinsko poznavanje Boga omogućuje i istinsku veličinu čovjeka. U kršćanskoj i židovskoj tradiciji Ilija je opisan kao snažan lik koji nadvisuje važnost povijesnog trenutka, koji nosi sveopću poruku. On razotkriva lažni mir između politike i religije. On se bez straha okomljuje na sinkretizam na području religije te na čudnu ravnodušnost i neodlučnost naroda kad je u pitanju Bog Izraela. Što je sinkretizam? To je pokušaj spajanja različitih religija koje su ponekad nespojive. Papa Benedikt XVI. je govorio o opasnosti sinkretizma. U novije vrijeme taj se sinkretizam sve više širi pojavom „New age-a“, koji ide za novošću svijeta, gradeći ga na tvrdnji da su sve vjere jednake i nije važno kojoj vjeri čovjek pripada.

Nedavno mi je jedan student pričao kako je uzeo od svake religije po nešto i tako stvorio svoj nazor na svijet. U svakoj religiji pronašao je nešto što njemu odgovara, a odbacio je evanđelje u kojem Isus poziva na odvažnost da ga se slijedi. Tako je postupao kralj Ahaz, zato su i posljedice bile katastrofalne.

Suvremenost sv. Ilije danas. Ilija je potreban u svakome vremenu, kako bi uzdrmao uspanvanu savjest ljudi o temeljnim ljudskim vrijednostima. On je postavio pitanje Boga, upozorio na potrebu jasnih stavova i na opasnost koja prijete ako se Boga odbaci. Ako se ljudi oslanjaju na vrijednosti koje to nisu, izloženi su nesagledivim posljedicama. Stoga je Ilija bio veoma jasan, odlučan, čvrst u svojim stavovima, spreman podnijeti

i život da ih sačuva.

Današnje evanđelje po Luki predstavlja Isusa kao radikalnog, zahtjevnog, posebno u trenucima čovjekova opredjeljenja. Isus je znak ne samo svome naraštaju nego i naraštajima svih vremena. Za velik dio tadašnjeg svijeta nisu bila dovoljna Isusova čudesa, nego su ljudi tražili dodatni znak da pokaže da je on obećani Mesija, najavljen preko proroka. Isus je, znajući njihovu zloću odbio da učini bilo kakvo čudo i otvoreno im je rekao da ovaj naraštaj traži znak ali mu se neće dati. Umjesto toga, da bi uvjerio svoje slušatelje, poslužio sa slikama iz Starog zavjeta, spominjuću proroka Jonu i kraljicu Juga. Govoreći o proroku Joni, koji je bio tri dana u ribi, svojim je suvremenicima predstavio Jonu kao znak onoga što će se dogoditi s njime nakon njegove smrti. On će nakon tri dana uskrsnuti.

Braćo i sestre! Tko ne stavlja psihološke i ideološke prepreke prema Isusu Kristu taj može doći do vjere. Poznato je da je francuski pisac Emil Zola rekao da će povjerovati u Isusa Krista ukoliko jedna mlada bolesnica koju je on pratio u Lourdes ozdravi. Kad je ona ozdravila, Zola ju je proglasio mrtvom. I kad mu je liječnik postavio pitanje zašto ju je proglasio mrtvom, on je odgovorio da je to njegova pjesnička sloboda. Unatoč očevitog čuda Zola nije želio povjerovati. Isus svojim slušateljima donosi i drugi primjer. Stavlja im za uzor kraljicu s Juga koja je došla slušati kralja Salomona da upozna pravoga Boga. Isus ističe primjer ove kraljice, koja će zajedno s Nivljanima na Sudu osuditi sve one koji nisu u njega povjerovali (usp. Lk 11, 31-32). Na posljednjem sudu neće biti podjela prema narodnosti, rasi i jeziku, dobi i spolnosti, nego samo po tome jesmo li upoznali Isusa Krista ili nismo.

Braćo i sestre! I mi možemo danas postavljati pitanja i tražiti dodatni „znak“. Zašto Bog dopušta zlo? Zašto nevini stradavaju? Zašto ne očituje svoju snagu? Možemo beskrajno ponavljati ta i slična pitanja. Isus nam odgovara da samo oni koji mu se povjeravaju mogu doživjeti njegovu prisutnost i osjetiti snagu. Takvi pak postaju širitelji dobra, mira i radosti.

U 2. čitanju apostol Pavao piše svom učniku Timoteju da sačuva sve ono što je od njega čuo, da čuva čitav poklad vjere koji je od njega primio i mnogih drugih svjedoka te ga prenese vjernicima uz cijenu žrtve, bude li trebalo, da se „zlopati zajedno s njima kao dobar vojnik Krista Isusa“ (2 Tim 1, 13-14). Pavlova poruka upravljena je i nama: treba očuvati vjeru u Boga i ne prihvaćati ideologiju koja niječe Boga i umjesto njega postavlja svoje idole. Vjera u Boga Isusa Krista naša je snaga. „Sve mogu u onome koji me jača“, poručuje apostol Pavao.

Braćo i sestre! Slaveći danas sv. Iliju spominjemo se prije svega njegove vjernosti Bogu, ali i neustrašive vjere, spremnosti podnijeti svaku žrtvu. Nije li i današnje vrijeme pokazatelj sličnosti s vremenom proroka Izaije? Što bi nam prorok Izaija rekao? Svojim sunarodnjacima je poručio: Dokle ćete hramati na dvije noge? Stoga sadašnje vrijeme traži hrabre ljude, ne poslušnike koji će se pokoravati ljudima, još manje one koji će biti nalik na Jonine suvremenike, nego hrabre karaktere

koji stoje iza svojih vjernih uvjerenja, svjesni da samo tako mogu pridonijeti dobru svoga naroda i svoje domovine. Danas su nam potrebni ljudi Ilijinog duha, hrabri poput hrvatskih branitelja.

Neka nam uzorom budu riječi koje smo primili od naših predaka, kako bismo mogli poput sv. Ilije biti ustrajni, principijelni poput apostola Pavla, vjerni vjeri očeva koju su sačuvali i predali je svojim pokoljenjima. Zagovor sv. Ilije neka nam u tome pomogne. Amen ■

23. obljetnica smrti hrvatskih branitelja Dalj, 1. kolovoza 2014.

Braćo i sestre! Današnje 1. čitanje donosi izvadak iz knjige proroka Jeremije.

Proroci nisu ljudi koji bi priopćavali sutrašnje i preksutrašnje događaje, udovoljavajući tako ljudskoj znatiželji, poput gatalaca, i držali ih u nekoj sigurnosti. Proroci su Duhom nadahnuti ljudi koji su upućivali ljude na siguran put kojim valja ići. Život proroka bio je veoma težak. Mnogi će platiti vjernost Bogu svojim životom. Neki od njih požalili su što su se odazvali Božjemu glasu, pokušavali čak i pobjeći od Boga da bi se kasnije vratili još više učvršćeni u svom pozivu.

To se dogodilo i proroku Jeremiji. Nakon što je nadvladao krizu poslanja postao je neustrašiv glasnik Božjega suda, spreman položiti vlastiti život, bude li trebalo.

Jednog dana Jeremija se našao u lončarevoj kući gledajući kako lončar oblikuje posude od gline. I dok je tako promatrao došla mu je na pamet ideja, kako mu može lončarev rad poslužiti kao znak, pozivajući ljude na obraćenje. „Ne mogu li i ja s vama činiti kao ovaj lončar, dome Izraelov, upitao je Jeremija (Jer 18, 5-6).

Prorok je svim srcem pripadao svome narodu. Silno ga je volio kao što svaki čovjek voli svoj narod i svoju domovinu. Teško je proživljavao pokvarenost svoga naroda, koji se udaljio od Boga. Jeremija je bio uvjeren da Bog može podići njegov narod iz sadašnje bezizlazne situacije, ukoliko se obrati. Stoga je prorok pozivao narod da se vrati svome izvoru, Bogu, da vrši Božje zapovijedi, uvjeren da će samo tako moći preživje-

ti i opstati. Mora se predati božanskom lončaru, Bogu Isusu Kristu, kako bi od njega bio oblikovan u potpunog čovjeka, stvorena na sliku Božju.

Umjesto da je narod poslušao Jeremiju, predao se radije vremenitim kratkotrajnim užicima, ne sluteći kakve će to posljedice imati za narod. Kad je Jeremija završio svoj govor svećenici i lažni proroci poručili su Jeremiji: „Platit ćeš glavom! Zašto si u ime Gospodinovo prokrovao: 'Postupit ću s ovim Domom kao sa Šilom, i ovaj će grad biti opustošen, te nitko u njemu neće više stanovati?'“ (Jr 26, 9). Ono što se dogodilo Jeremiji, dogodilo se kao pralik i Isusu Kristu.

Današnje evanđelje opisuje Isusov nastup u Nazaretu, gdje je odrastao. Kad je Isus počeo propovijedati, mnogi su ostali zapanjeni njegovim nastupom tako da su govorili: „Odakle ovomu ta mudrost i te čudesne sile?“ (Mt 13, 54). Iznenadio ih je njegov govor. „Jer je učio kao onaj koji ima moć, a ne kao njihovi pismoznanci“, komentira sv. Matej (Mt 7, 29).

Kako i ne bi? U Isusu Kristu se potpuno ostvarilo ono što je za Mojsija vrijedilo samo djelomično. Isus živi pred Božjim licem, ne samo kao prijatelj, nego kao Sin, on živi u najdubljem jedinstvu s Ocem (Ratzinger: „Isus iz Nazareta“, str. 24).

Čitatelj Novoga zavjeta mora si postaviti pitanje: odakle Isus uzima svoj nauk, kako protumačiti ishodište njegova nauka? Stoga je reakcija Isusovih slušatelja bila, kad je Isus istjerao nečistog duha iz opsjednutog čovjeka: „Što je ovo? Neki novi silni nauk! I usto zapovijeda nečistim duhovima, i oni ga slušaju! Glas o njemu raširi se brzo po svem području Galileje“ (usp. Mk 1, 26-27), piše sv. Marko.

Ovaj nauk ne dolazi ni iz jedne židovske škole. On je drugačiji. Isus iznosi svoj nauk s punom vlašću. Isusov nauk ne dolazi od ljudskog učenja nego iz neposrednog doticaja s Ocem svojim nebeskim. Kad je Isus rekao da ga je poslao Otac nebeski, to je razljutilo farizeje i pismoznance. Stoga im reče: „Kad bi Bog bio vaš Otac, vi biste ljubili mene; jer ja od Boga dođoh. Ne dođoh sam od sebe, nego me on posla. Zašto ne razumijete moga govora? Jer ne možete moje riječi slušati. Vi imate đavla za oca i hoćete da činite po željama svojega oca. On je bio ubojica ljudi od početka... On je otac laži. Zato što istinu govorim, ne vjerujete. Tko je od Boga, Božje riječi sluša. Zato vi ne slušate, jer niste od Boga“ (Iv 8, 42-44).

Možda vam se sve ovo, o čemu sam vam govorio, čini pomalo neobičnim, pitajući se: ima li to bilo kakve veze s događajima, kojih se danas spominjemo, a to je smrt „Daljskih mučenika“.

Itekako ima. Kad se Isus pojavio propovijedao je kraljevstvo Božje: „Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte Evanđelju“.

„Kraljevstvo Božje“ - to jednostavno znači svijet u kojemu vladaju mir, pravednost, poštovanje svakog stvorenja. Riječ je o Božjoj vladavini u svijetu. Kad su farizeji pitali Isusa: „Kad će doći kraljevstvo Božje?“, reče im Isus: „Kraljevstvo Božje ne dolazi primjetljivo (od neutralnih promatrača). Niti će se moći kazati: Evo ga ovdje! Ili: Eno ga ondje - kraljevstvo Božje je među vama!“ Kraljevstvo Božje je Isusovo djelovanje koje se događa snagom Duha u nama.

Nažalost, treba istaknuti činjenicu da je nakon II. svjetskog rata vjera u komunističkom jednonumlju bila potiskivana, a vjernici smatrani državnim neprijateljem. Bilo je ljudi koji su zbog vjere stradavali i umirali, nalik na proroke u Starom, a posebno u Novome zavjetu. Odbijanje Boga i prezir božanskoga zakona imalo je povlašteni status. I danas još uvijek postoji otpor protiv Boga i Crkve, doduše ne na direktni, ali zato na jedan drugačiji sofisticirani način.

Poučeni iskustvom vjere nije teško zaključiti koje i kakve bi posljedice mogle doći. Na to je upozorio davno već Jeremija koji je u ime Božje govorio, svećenici i proroci su mu odgovorili da će zato platiti glavom. Kad su se nadvili crni oblaci nad Hrvatskom glas se Crkve i ljudi dobre volje prešućivao.

Kardinal Kuharić 15. svibnja 1993. poručuje: „Stoga zaklinjem sve odgovorne njihovom savješću i njihovom djecom, njihovim dobrom i njihovom budućnošću da prekinu sukob i raspolože srca za pravedan mir... Svi sukobljeni u toj strašnoj nesreći, koja sve pogađa, bojte se Boga koji će suditi svaku misao, riječ i djelo. Tolike suze djece, žena i staraca neka vas ganu! Tolika zgarišta nekoć mirnih kuća neka vas potresu! Toliki neđužni pobijeni neka budu pred očima vaše savjesti. Želimo dobro, mir i slobodu svima i svakome!“

Braćo i sestre! Čovjek se neminovno pita: zašto su ubijeni ovi nevini ljudi? Odgovor je jasan. U dnu ratnih zbivanja bila je odsutnost odgovorne savjesti, savjesti koja ne poznaje i ne želi čuti za Boga. Što nam je drugo preostalo nego braniti slobodu i svoju domovinu. Među prvim su se žrtvama našli naši redarstvenici, naši „Daljski mučenici“. Neka njihova prolivena krv bude zalogom naše sretnije budućnosti!

Vama pak, dragi roditelji poginulih redarstvenika i branitelja, vama drage supruge i djeco, želimo da vas tješi misao da su vaši najmiliji poginuli braneći sve nas i vas, braneći svoja ognjišta i svoju domovinu. Amen ■

Posjet braniteljima u kaznionici Lepoglava, 4. kolovoza 2014.

Današnji odlomak Matejevog evanđelja opisuje oluju koja se dogodila na moru. Evanđelist Matej opisao je oluju nama za pouku. Naime, kad je nastao progon Crkve, bilo je to u prvom stoljeću, evanđelist Matej opisom oluje želio je učvrstiti prvu zajednicu vjernika da ustraju u vjeri unatoč progona.

Vijesti su dolazile sa svih strana tadašnjeg svijeta o prisiljavanju prvih kršćana da se odreknu vjere u Isusa Krista te da prihvate pogansku religiju. Mnogi su se, da izbjegnu smrt od progonitelja, posakrivali u katakombama, koje su bile tada zakonom zaštićene. Vrijedno je spomenuti da se velik broj kršćana nalazio i u vojsci, koji su bili također zbog vjere mučeni.

Nakon što je Isus nahranio veliko mnoštvo ljudi koje ga je slušalo, htjeli su Isusa zakraljiti. Naime, Židovi su očekivali političkog vođu koji bi stao na čelo pobune protiv tadašnje rimske vlasti, koja je bila okupatorska. Kad su vidjeli Isusa s kakvom snagom raspolaže, vjerovali su da bi on bio veoma prikladan da stane na čelo pobune. Zato su ga htjeli učiniti kraljem. Kad je Isus to primijetio prisilio je svoje učenike da se povuku. „I odmah prisili učenike da uđu u lađu i da se prebace prijeko dok on otpusti mnoštvo“, piše evanđelist Matej (14, 22).

Isus je došao na zemlju da ustanovi Božje kraljevstvo, a to znači vladavinu mira, međusobne ljubavi, zajedništva, sloge, poštovanja svakog čovjeka, da spasi ljudski rod od grijeha njegovih.

Kad su se Isusovi učenici otisnuli od obale Isus se povukao na goru, gledajući na more, moleći se Ocu svome nebeskom. Isus moli za sebe, za svoje učenike i za neprijatelje. On je to uvijek činio prije svakog velikog djela. Nemirno more i vjetar bili su dio kušnje kroz koju su trebali proći Isusovi učenici. Trebali su steći najveću pouku koju su ikada stekli. Ta se pouka sastojala u tome da prepoznaju Isusa i u oluji.

Isusovi su učenici prepoznali Isusa kao čudotvorca koji kruhove i ribu pretvara u čudesnu hranu. Prepoznali su Isusa kao prijatelja grešnika, kao onog koji je donio spasenje čovječanstvu. Prepoznali su Isusa kao Spasitelja svijeta, koji je postao čovjekom. Znali su ga kao onoga koji ih je naučio moliti. Ali nikada nisu naučili prepoznati ga u oluji.

Braćo i sestre! Većina naših nevolja je upravo u tome što ga ne prepoznavamo u nevoljama našega života. Mi kažemo da vjerujemo u njega, ali kada nas zahvati iznenada oluja i kad nam se

čini da je sve propalo, da izlaza nema, pitajući se gdje je Bog, tada klonemo. Što nam je tada činiti? Na ta i slična pitanja odgovara nam današnje evanđelje.

Dok se Isus molio, učenici su se borili s protivnim vjetrom. Ivan evanđelist piše da su se otisnuli od obale 25 stadija, što bi značilo oko 4,5 kilometra. Kad je nastala oluja na moru Isus im je pošao ususret. Kad su vidjeli Isusa kako hoda po vodi, silno se prestrašise, rekavši: „utvara!“ Isus se predstavio kao gospodar mora i valova te reče apostolima: „Hrabro samo. Ja sam! Ne bojte se!“

Petar se želio uvjeriti u Isusovu prisutnost zato i veli Isusu da mu pomogne doći do obale. Isus mu veli: „Dođi!“. Petar je sišao s lađe i neko je vrijeme hodao po vodi sve dotle dok se nisu pojavili valovi. Petar se prestrašio i povikao: „Gospodine, spasi me“. Isus mu je odmah pružio ruku i rekao: „Malovjerni, zašto si posumnjao?“ Kad su izišli iz lađe more se smirilo. I apostoli su se u tom trenutku ponovno uvjerali da je Isus Sin Božji. Zato i kažu: „Uistinu, ti si Sin Božji!“

Koju nam poruku odašilje današnje Evanđelje? Istu onu koju je imalo u vremenu evanđeliste Marka kada je pisao Evanđelje. I mi se nalazimo poneki puta u bezizlaznoj situaciji i mislimo kako je Bog daleko od nas, da ga nema. Valovi života nas tuku sa svih strana. Isus nam pomaže u tim trenucima i hrabri nas kao i Petra: „Ne boj se!“

Veliki indijski pjesnik Rabindranat Tagore kaže da je sigurniji u Božju prisutnost nego u svoj vlastiti život. Zato treba obnoviti svoju vjeru. Isus je rekao, odlazeći svome Ocu: „I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta“ (Mt 28, 20).

Treba neprestano podržavati nadu u sebi i ne dopustiti da nas sumnje odviše zaokupe. Izraziti primjer nade je apostol Pavao koji je prolazio teške kušnje zbog vjere u Isusa Krista. Stoga piše u Poslanici Rimljanima: „Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskobe? Progonoštvo? U svemu tome pobjeđujemo po onome koji nas uzljubi: I završava riječima: „Nitko nas ne može odijeliti od Isusa Krista i njegove ljubavi“.

Dragi prijatelji! Svi mi putujemo kroz vrijeme. Ovo je naše vrijeme, naši dani mjeseci i godine. Drugog vremena nemamo. Valja nam proputovati, makar bilo i uzburkano. Treba imati uvijek na umu da nas Bog Isus Krist ljubi ovakve kakvi jesmo, da mu je stalo do nas. On je to dokazao kad je umro za nas na križu radi nas i radi našega spasenja.

Bog nas doista ljubi. Čitamo u knjizi Izlaska: „Ne boj se, jer ja sam te otkupio; imenom sam te zazvao: ti si moj!“ (Iz 43, 1).

Bog nas ljubi: Dragocjeni smo u očima Božjim, vrijedni i zato nas ljubi.

Bog nas ljubi: To znači da se Bog brine za nas, da možemo uvijek imati pouzdanje u njega.

Bog nas ljubi: To znači da imamo najboljeg i najmoćnijeg pomoćnika. Stoga smo uz njega sigurni i zaštićeni.

Bog nas ljubi: To znači da nijedna naša žrtva nije prevelika. „Radujte se što ste dionici Kristovih patnja, kako biste se mogli radovati i veseliti u čas kad se objavi njegova slava!“ (1 Pt 4, 13), poručuje apostol Petar.

Bog nas ljubi. To znači da već sada mogu pripadati obitelji djece Božje. Zato nas Isus i poziva: „Dođite k meni svi vi umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti (Mt 11, 28).

Bog nas ljubi. „Neka se ne uznemiruje srce vaše. Vjerujte u Boga i u mene vjerujte. U kući oca

mojega ima mnogo stanova. Kad ne bi bilo tako, zar bih vam rekao: „Idem da vam pripravim mjesto!“ (Iv 14, 1), poručuje Isus. A ovo je sredstvo pobjede koje pobjeđuje svijet vjera naša“ (1 Iv 5, 4), piše sv. Ivan.

Dakle, današnja nas liturgijska čitanja žele učvrstiti u vjeri da je Bog svima nama blizak i onda kad nam se čini da je daleko i da ga nema. Stoga je potrebno činiti ono što je Isus činio prije svoje smrti. Često se povlačio na molitvu da izvrši Očev plan. Isus nam je uoči svoje smrti dao i svoju majku da nam bude zagovornicom i pomoćnicom.

Tu su vjeru imali mnogi naši branitelji. S vjerom u Boga poslali su mnogi u obranu Hrvatske. Okitili su se krunicom kao znakom ljubavi prema Majci Božjoj. Njima želimo pokoj vječni, a vama snagu da izdržite u svom životu, koji je često nalik na uzburkano more. Isus nam poručuje: „Malovjerni, zašto si posumnjao. Ne boj se. Ja sam s tobom“. Amen ■

Preobraženje Isusovo Zagreb, 6. kolovoza 2014.

Imao sam prilike posjetiti goru Tabor u Svetoj zemlji, gdje je Isus prema Predaji objavio svoju slavu apostolima. Događaj Isusovog preobraženja zapisala su trojica evanđelista. Ako o nekom Isusovom događaju pišu trojica ili četvorica evanđelista, onda je to znak da je taj događaj veoma važan ne samo za apostole nego i za cijelu Crkvu. To vrijedi također i za blagdan Isusovog preobraženja.

Izvadak iz današnjeg evanđelja napisao je sv. Matej. Isus se preobrazio pred svojim učenicima, na visokoj gori, na pola puta koji vodi u Jeruzalem.

Preobraženje Isusovo otkriva nam Isusa u svoj njegovoj veličini, ne samo kao onoga koji je najavljen, koji dolazi na oblacima nebeskim, koji ima vječnu vlast, kao i njegovo kraljevstvo koje neće propasti, kako je to prorokovao prorok Danijel, nego i kao onoga koji je uistinu Sin Božji. U prilog te tvrdnje evanđelist Matej donosi i proglaš koji je čuo iz oblaka: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, u njemu mi je sva milina. Taj glas, koji s neba dopiraše, čusmo mi koji bijasmo s njime na Svetoj gori“ (2 Pt 1, 18). Petar je izgovorio ove riječi u vrijeme velikih progona kršćana, kojima je želio ohrabriti vjernike da ustraju u vjeri, unatoč velikih progona zbog vjere u Isusa Krista.

Što nama govori današnja Božja Riječ? Isto ono što je govorila ljudima Isusovog vremena. Isus želi naglasiti da će naš život biti sličan njegovom životu, da ćemo doživjeti ljepotu gore Tabora, radosti i sreće, ali i trenutke Maslinske gore, muke i tjeskobe.

To nam potvrđuje i svakidašnje iskustvo. Doživljavamo iskustvo gore Tabora. U našem životu ima trenutaka kada smo raspjevani, radosni, kada osjećamo gotovo opipljivo blizinu Božju, kada smo spremni svakome oprostiti i zagrliti ga Kristovom ljubavlju.

Doživljavamo iskustvo Maslinske gore: iskustvo boli i patnje. Tko od vas nije osjetio i imao iskustvo patnje, kada vam se činilo da Boga

nema, kada ste se razočarali u ljudima, najbližima, kada vam nije uspjelo u životu, kada ste izgubili najmilije, kada su vas možda drugi ocrnili i sve zlo rekli protiv vas. Isus je otvoreno rekao svojim učenicima i nama danas poručuje: „Nije sluga veći od svoga gospodara. Ako su progonili mene, i vas će progoniti, ako su držali moju riječ, i vašu će držati. Ali sve će vam ovo činiti zbog mojega imena, jer ne poznaju onoga koji me posla“ (Iv 15, 20-21).

Vi koji ste stariji, svjedoci ste kakve ste samo prolazili teškoće, osobito nakon II. svjetskog rata. Koliko ste samo izrugivanja doživjeli i bili zapostavljeni baš zato što ste vjernici. Izdržali ste jer ste imali vjeru u sebi. Simbol te patnje i poruge bio je blaženi kardinal Stepinac, koji će uskoro, ako Bog dade, biti proglašen i svetim. Nismo ni danas kao vjernici pošteđeni od poruga. Dapače, često nam padaju na srce i odluke koje se donose u Saboru, protivne Božjem i naravnom zakonu i vjeri Katoličke Crkve.

Draga braćo i sestre! Današnji blagdan Isusovog preobraženja naziva se i „Božjim licem“, jer se sam Bog očitovao u osobi Isusa Krista. On nam je otkrio Božje lice. Stoga je današnji blagdan i blagdan ljudskoga lica, blagdan čovjeka koji je pozvan svakog dana na preobraženje. Da je čovjek pozvan na preobraženje, očito je iz riječi Oca nebeskoga koja se čula prigodom Isusovog preobraženja na gori: „Slušajte ga“.

Braćo i sestre! Sjaj i bjelina, koja se očitovala na Isusu Kristu znak su Isusovog uskrsnuća, ali i istinske ljepote koja preobražava čovjeka i svijet. Božja dobrota u srcu čovjeka odražava se i na čovjekovu licu. Sjetimo se miline lica svake majke. Nezaboravni su stihovi poznate pjesme majci: „Kako su drage i lijepe sve majke. Kako je lijepo to majčino lice“. Bog je majkama dao obilje svoje dobrote i time izraz ljepote njihova lica. Majke svojim majčinstvom služe Bogu i izraz su njegove dobrote i ljubavi. Ako je lice naše majke tako lijepo, kakvo je tek lice Majke Božje. Zato joj i pjeva hrvatska katolička duša: „Lijepa si lijepa, Djevo Marijo!“

Braćo i sestre! Iz svetaca zrači uvijek neko svijetlo i dobrota: Majka Terezija nije bila nikakva fizička ljepotica, ali je zato zračila duhovnom ljepotom koja se održavala na njezinom licu. Sluge Božje i sveci odraz su Božjega lica.

O tome će više govoriti propovjednici tijekom Devetnice. Govorit će o svetosti naših slugu Božjih, kao što su: Petar Barbarić, oci Vendelin Vošnjak i Aleksa Benigar, fra Ante Tomičić i fra Ante Antić, o. Gerard Tomo Stanić, biskup Mahnić, biskup Lang, kardinal Franjo Kuharić i dr.

Riječ je o muževima vjere, nade i ljubavi. Riječ je o različitim „licima Božjim“ po kojima nam Bog objavljuje svoju mudrost i svoje milosr-

đe. Po njima nas Bog poziva da naša lica postanu ogledala Božja, ljepote i lika Isusa Krista za svijet. Osobno sam se više puta susreo s blaženim kardinalom Stepincem. Najviše mi je ostalo o njemu njegovo lice. Iz njegova lica zračila je uvijek dobrota i smirenost.

Ako dublje promatrate njegovu sliku, osjetit ćete na njegovom licu sigurnost, uronjenost u onostrano, predanost u volju Božju. Jednostavno, sjajio je ono zašto je i živio: za Boga, Crkvu i za svoj hrvatski narod.

Braćo i sestre! Slušanjem riječi Božje i živjeti po njoj, čovjek se sve više preobražava. Papa Benedikt XVI. u jednoj od svojih brojnih knjiga zapisao je: „U životopisima mnogih jednostavnih ljudi, koje je vjera učinila dobrima, vidi se pozitivno djelovanje vjere. Prije svega mislim na stare ljude koji su uz pomoć vjere sazreli do velike dobrote“. Da je to tako to je i naše iskustvo. Tko da se ne sjeti djeda, bake, oca, majke, posebno njihove dobrote... Svi su oni manje-više rasli, a mnogi i sazreli u vjeri. U susretu s njima imate osjećaj kako zrače određenom svjetlošću, koja se očituje u blagosti, dobroti, spremnosti na svaku žrtvu, raspoloženi za svako dobro djelo.

Braćo i sestre! Sveci su „svjetionici“ za mnoge naraštaje i za nas danas. Svetost u nama nije u prvom redu plod našega napora jer sveti Bog čini nas svetima. Duh Sveti je onaj koji nas potiče iznutra, Isus nas vodi, a Otac nas rađa svojom svetošću.

Sveci su živjeli u svakom razdoblju povijesti Crkve i dolaze sa svih strana svijeta, pripadaju svim životnim dobima. I sami ih možete primijetiti među nama: to su oni krotki, milosrdni, ožalošćeni, gladni i žedni pravde, mirotvorci, ljudi duboke jednostavnosti, prezreni i obezvrijeđeni radi Isusa, Crkve i vjere.

Papa Benedikt XVI. je rekao da su sveci konkretna lica svakog naroda, jezika i nacije. To su osobe koje često svakodnevno susrećemo. To su ljudi od kojih mnogi neće biti službeno proglašeni svetima ali jednostavno zrače neprotumačivom svjetlošću. U njima se najbolje očituje Božje lice. I ta njihova svetost koja je sazrela, jest najsigurnija apologija vjernika.

Da bismo uspjeli u toj svetosti Isus nas je oboružao mnogim darovima, prije svega svojom riječju i sakramentima. Dao nam je svoju Majku za majku da nam bude pomoćnicom i zagovornicom. Dao nam je Crkvu i ova svetišta da osjetimo snagu vjere i milosti.

Stoga ga danas molimo: Gospodine Isuse, otvori nam oči za tvoju dobrotu, za tvoju ljepotu u čovjeku, da prepoznamo tvoje lice. To te molimo po zagovoru tvoje i naše Majke Marije, koje ovdje štujemo kao Remetsku Gospu. Amen ■

Propovijed šibenskog biskupa Ante Ivasa

Misno slavlje u crkvi Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta u Kninu, Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja, 5. kolovoza 2014.

Biblijska knjiga Izlaska, koju smo slušali danas na "Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja", donosi nam izvješće iz povijesti izraelskog naroda, kao Božju poruku i pouku. Nakon dugih stoljeća provedenih u egipatskom ropstvu, u potlačenosti, bespravljaju i robovanju egipatskim faraonima, Bog se smilovao svome narodu. Čuo je njihove vapaje i molitve i poveo ih na težak put u slobodu, u slobodnu domovinu. Biblija nam potvrđuje kako je put u slobodu zahtjevan. Kako za slobodu treba podnijeti mnoge napore i žrtve. Kako treba prijeći preko mnogih zapreka, preko "mora crvenog", kroz opasnu pustinju, kroz muku gladi i žeđi... I kako put u slobodu traži veliku hrabrost, ustrajnost i zajedništvo putnika i vođa. Put u slobodu traži nadasve čvrstu vjeru da je sloboda dragocjeni "dar u kom sva blaga Višnji nam Bog je dao!" I da stoga za taj dar slobode treba biti Bogu zahvalan. Da dar slobode treba istinski prihvatiti, da ga treba čuvati i braniti. Da slobodu u slobodi treba znati i htjeti živjeti. A to je nadasve zahtjevan i odgovoran zadatak i sveta obveza, za svakoga.

Biblija nas opominje kako put u slobodu i sloboda nosi sobom opasnost napasti da, kad na putu slobode dođu teškoće i neugodnosti, naročito kad "ponestane kruha i vode", kad se pojave smutljivci, da tada neki počnu misliti kako je ipak ono prije, ona vremena "kad su sjedili kraj punih lonaca egipatskih", zapravo bila bolja, čak i poželjnija, iako su to bili dani ropstva. Mnogi tada zažele povratak "tim stolovima" starih gospodara. I uvijek se nađe onih, kaže nam Biblija,

koji su tada spremni pobuniti narod, zaluditi narod, obmanuti ga, vraćati natrag... Spremni su obezvrijediti slobodu, pomutiti u narodu vjeru u Božji dar slobode, pa čak i Boga i one koji su ga u njegovo ime povelili na put slobode optužiti za prijevaru, "za opasne namjere", pa čak i za "udruženi zločin" (tako se dogodilo i Mojsiju, a eto i mnogim našim vođama i vojskovođama).

Uvijek se nađe onih koji su u danima teškoća i iskušenja spremni narodu ponuditi lažne nade, lažne bogove i opasne idole, "zlatnu telad" pod prividom novih sloboda, nove pravednosti, novog poretka, nove mudrosti i blagostanja, novih zakona, često protu-Božjih, protunaravnih i protunarodnih. I uvijek se nađe onih koji se dadu zavesti, podmititi, dignuti ruku „za“, pa zaigrati kolo oko "zlatnog teleta", kako se to dogodilo i Izraelcima pod Sinajem. Ali, poručuje nam sveta Knjiga Božja: Bog je u svojim darovima ustrajan unatoč ljudske nevjere i grijeha: „Čuo sam mrmljanje sinova Izraelovih...“ I mnogi pomriješće na putu: prevaranti, zavodnici, "mutikaše". A narod je ipak, Božjom pomoću ušao u Obećanu zemlju, svjestan da slobodu treba čuvati, braniti i krvavo se za nju žrtvovati. "Ne zaboravi djela Gospodnja", govorio je Jahve, ponavljali proroci, molila Gospa Marija, opominjali sveti i mučenici...

Prisjetimo se i mi danas, da ne zaboravimo: da djeci svojoj možemo prenositi. Nakon dugih stoljeća robovanja svake vrste, ali i stoljeća čežnji i nadanja, molitava i žrtava, i naš je hrvatski narod Bog poveo na put u slobodu. I za nas su

konačno došli dani velikog prijelaza iz robovanja u slobodu, u slobodnu i neovisnu "zemlju obećanu", domovinu Hrvatsku, oslobođenu od "faraona" svake vrste, boja i ideologija... Bog je i među nama podigao vizionare, proroke, vođe, branitelje, koji su povelili narod kroz "bespuća povijesti". Trebalo je i nama proći i kroz opasno i krvavo „more crvene ideologije i njezine idole koji su nemilosrdno smicali i u jame bezdanke bacali još uvijek nesahranjene nedužne žrtve“. Ali, mi vjerujemo da je s Božjom pomoću, pod Gospinim zagovorom, u čudesnom zajedništvom svega naroda, odlučnošću naših vođa i branitelja, uz molitvenu podršku svega naroda, "potopljena strašna vojska faraonska, s crvenom zvijezdom i kokardom, s tri uzdignuta prsta i posvuda ispisana četiri slova „s“. Smije li se zaboraviti kako su nam, "kad je uskiptio bijes njihov na nas", rušili sve putove i mostove slobode, pa sela i gradove, a na poseban način naše crkve u kojima su pekli janjce i strijeljali kipove, slike i freske (kao ovdje u sv. Ante i sv. Mariji u Biskupiji). Kako su odnosili našu kulturnu baštinu (i još nisu vratili). Kako su bešćutno ranili našu katedralu... Sve to s neskrivenim, đavolskim namjerama da nam, mislili su zavazda, otmu slobodu, izbrisu povijest. Da nam satru ime, vjeru, kulturu... "niste tu ni bili, tad će reći svima!"

Mi se danas s ponosom sjećamo kako je sav narod hrvatski osjetio da treba odlučno ustati na obranu svoga doma i roda. A trebalo je ući u teške borbe, micati "balvane na cestama". Ali još više one mnogo teže, glavne krivce za sve što će se događati: "balvane" u glavama ljudi koji su dugo živjeli u "sistemu" koji je kao "crvena zmija" sustavno trovao dušu hrvatskog naroda najkrvavijom ideologijom ljudske civilizacije, "komunističkom, partijskom". Ona je pod plaštem antifašizma, nemilosrdno satirala izvornu kulturu, kršćansku vjeru i Crkvu, kršćanske vrednote i institucije, kulturni duhovni identitet i ime hrvatsko. Sve što je bilo hrvatsko bilo je pod etiketom: "nacionalističko, ustaško, fašističko, klerofašističko" (svi smo mi svećenici i biskupi i dosljedni vjernici bili klerofašisti!). Hrvatskom se narodu i Crkvi, uporno i ustrajno, na svim razinama i na sve moguće načine prizivao kompleks "ustaštva". Takvim informacijama o Hrvatskoj i Hrvatima su se punili svjetski arhivi i knjižnice, educirala svjetska diplomacija. Time je desetljećima bilo moguće sve hrvatsko ušutkati i osuditi, satrti pa i ubiti, nekažnjeno. Mnogi su zbog toga bili proglašeni zaslužnim herojima.

Nažalost i danas, u slobodnoj državi Hrvatskoj, kao da se ponovno javlja slična retorika pa i slična taktika: zataškati istinu, ne dati joj da progovori, omalovažiti je čak i onda kad progovore

iskopane kosti nebrojenih žrtava. Kao nekidan na mjestu gdje je "prva puška" pobila i u jamu zazidala hodočasnike i njihova župnika vlč. Maksimilijana, koji su se 27. vraćali od crkve sv. Ane kod Knina, svojim kućama. Uporno se, u raznim varijacijama, ponavljaju već poznate laži o "hrvatskom ustaškom narodu". O "Crkvi koja je bila protiv svoga naroda" (pa je zato na dugogodišnje robijanje osuđeno, kao i bl. Stepinac, i pobijeno najviše svećenika u Europi). O Crkvi koja je "20 godina skrivala zločince", koja je privilegirana, koja se eto usudila podržati tamo nekih 750.000 potpisa za očuvanje vrednote, forme i sadržaja braka, potpisa živih ljudi, koji su vrlo jednostavno i trijumfalno obezvrijeđeni i prevareni dizanjem (nekoliko desetaka) ruku u Hrvatskom saboru izglasavanjem zakona koji nije u skladu ni s naravnim ni s Božjim zakonima. Bio je to zasigurno najtužniji dan u hrvatskoj povijesti!

Danas se trebamo sjećati, ne iz mržnje prema ikome (kako nam stalno spočitavaju mrzitelji), nego da se ne zaboravi istina. A istina je da smo morali prolaziti kroz dim i vatru, kroz stravični zvuk sirena, projektila, granata. Morali smo gledati na smrt prestrašena lica majki i djece u skloništima, susretati izbjeglice, logoraše, ranjene, silovane, masakrirane, ubijene. Morali smo svakodnevno pokapati branitelje i slušati neutješne jecaje i krikove majki i djevojaka, djece i prijatelja. A nismo to htjeli. Nametnuli su nam taj rat! I danas se pitamo: jesmo li to mi trebali ili nismo trebali, braniti i obraniti svoju zemlju, obitelji, djecu, mlade? Kardinal Kuharić je govorio: "Ima istina od kojih se ne može i ne smije odstati; ima granica na kojima se mora stati i ima položaja sa kojih se ne smije uzmaknuti!" Bio bi doista grijeh bešćutnosti, grijeh do neba vapijući, grijeh nezahvalnosti sve to zaboraviti, zanijekati, obezvrijediti, ili iskrivljavati i skrivati bjelodane činjenice... "Nek se osuši desnica moja i usta moja, ako spomen na te smetnem ja ikada", plakali su i zaklinjali se Izraelci na rijekama Babilonskim. Ponavljamo to danas sa zakletvom i mi...

"Rat je poguba ljudske naravi" govorili su stari mudri Hrvati Dubrovčani. Svaki rat ranjava samu narav i bit čovjeka koji je "slika Božja". Nitko u ratu ne može ostati potpuno nevin i neokaljan i bezgrešan. To s opterećenjem, tugom i kajanjem priznaju gotovo svi koji su bili primorani prihvatiti obrambeni rat i sve njegove strahote. I zato su spremni oprostiti i zalagati se za mir (ne paradno, nego iskreno). Ponosni smo na njih. Ali samo "istina oslobađa", ne manipuliranje istinom. Na žalost, ne može se zanijekati da postoji neka opasna namjera i praksa, da se o Domovinskom ratu još govori i piše kao o neakvom građanskom ratu u kojem su svi jednako

krivi i nedužni. Kao da smo bili slijepi i gluhi i glupi pa nismo dobro vidjeli odakle su dolazili topovi, lopovi i rušitelji. I što su nam poručivali, pisali i pjevali odavde iz Knina na posebno okrutan i krvav način! "Ubi ga to ti je Stepinac", vikao je tu pred Kninom "pred balvanima" na cesti, s puškom uperenom u mirotvorca, biskupa Badurinu. Sve civilizacije svijeta poznaju i priznaju bitnu razliku između branitelja i agresora, žrtve i lopova.

Nažalost, vidljivo je da i danas neki u svojim "planovima i raznim nacrtima o regiji i regionu", ovu časnu "Oluju" drže zločinačkom akcijom, a sve sudionike i podupiratelje, od velikog predsjednika Franje, do branitelja i njihovih zapovjednika zločincima. Čak i nakon oslobađajućih presuda našim generalima braniteljima. Narode moj, "sjeti se svega puta svoga kojim te Bog vodio, i svega što ti je sve na putu učinio: kako te vodio kroz pustinju i zemlju punu otrovnih štípavaca i zmija, iz ropstva te i smrti vodio u slobodu i život. I budi Bogu svome zahvalan!", tako je Bog opominjao svoj narod. Mi danas ovom svetom misom zahvaljujemo Bogu nadasve na najvećem Božjem daru života; na daru naših obitelji; naše djece i mladih, na daru slobodne domovine Hrvatske, naše vjere katoličke, koja je u našem narodu vjekovima gradila i podržavala nadu i vjeru u slobodu.

Danas zahvaljujemo Bogu za pobjedu izvojevanu "Olujom", i za sve naše branitelje, žive, ranjene, poginule i preminule... Za one koji su ovu Domovinu svojom hrabrošću, sve do žrtve života, uz Božju pomoć branili, stvarali i tako postavili temelj njezine izgradnje i rasta, da bude neovisna i svima lijepa, slobodna i sretna domovina. I da se svi s njom ponosimo. I ona s nama. I da svi za nju odgovaramo. Nikoga iz svojih zahvalnih molitava ne želimo danas izostaviti!

Danas molimo i za dar hrabrosti i odgovornosti koja nam je u svakidašnjici naše domovine nadasve potrebna. Hrabrost da budemo svoji, nepotkupljivi i nepokolebljivi u borbi za istinu. Naročito ondje gdje se istina opovrgava, gdje nas ugrožava lukavstvo laži. Hrabrost i onda kad to znači biti prezren, ismijan, stavljen na stup srama. Molimo da Božja istina iznad svega ne postane bezglasna zbog naše prilagodljivosti, interesa ili ulagivanja moćnicima svijeta, politici, stranačkoj stezi, tzv. "općem mnijenju" ili agresivnoj modi svijeta. Da se radi Istine uzmognemo hrabro suprotstaviti obmanama ideologija koje se stalno presvlače i modificiraju, uvlače se u sva područja života, osobnog, intimnog, obiteljskog, javnog društvenog, narodnog, svjetskog, ali uvijek ostaju "zlo sjeme koje zlim plodovima rađa", o čemu govori Evandjelje.

Mi želimo i molimo da naša domovina Hrvatska bude dobro stablo, da nam uz Božju pomoć i našu odgovornost, dobrim plodovima rađa: da u našoj domovini bude u središtu čovjek. Jer "čovjek danas postaje oruđe, stvar", kaže papa Franjo. Potrebno je spasiti čovjeka, vratiti ga u središte društva, Crkve, misli, razumijevanja i najveće brige, ako želimo spasiti svijet!" Molimo da odgovornima bude važno da nam ljudi, naročito mladi i stručni ostaju u svojoj domovini, na svome ognjištu. Da za sve bude rada, zaslužene plaće i nedjeljnog odmora. Da mladi mogu zasnivati obitelji i djecu rađati i odgajati po svojoj savjesti, a ne po nametnutim "kurikulumima", da rastu u slobodi, ljubavi i ljudskom dostojanstvu. Da nam ne umiru more i otoci, polja, sela i gradovi... Zar je moguće da, kraj ovolikoga materijalnog i duhovnog bogatstva lijepe naše domovine, krvlju i ljubavlju njegovane, od mnogih lopova obranjene, moramo rasprodavati "materinu dotu", oživljavati stare i uvoziti nove protunarodne i protu-Božje ideologije i zakone, biti najveći dužnici i prosjaci svijeta? Da nam se svake godine sve više čuje tužni plač ponad grobova, nego radosni plač novorođenih. Je li moguće da je našom domovinom hara "kultura smrti"? I da se odgovorni ne uzbuđuju previše. Oslobodi nas Gospodine i Gospe našeg velikog hrvatskog krsnog saveza! Što nam se ovo događa?, pitaju mnogi zabrinuti i obeshrabreni. Jesmo li došli do dna?

Ne! Naša Gospa, Majka i Kraljica, nam stalno, kroz čitavu našu hrvatsku povijest, poručuje da Bogu treba za sve zahvaljivati i Božju pomoć i blagoslov zazivati. Da je s Bogom sve moguće. A papa Franjo stalno ponavlja: "Ne dajte da vam ukradu nadu!" Vjerujemo da nije slučajno da se upravo na čudesan blagdan "Gospe od sniga" koju danas slavimo, dogodio ovaj čudesan dan, veliki Božji dar "Olujne" slobode našem hrvatskom narodu. Nisu li naši branitelji molili i oko vrata nosili, a narod ustrajno, noću i danju, po kućama, trgovima i crkvama, na kopnu i moru, molio njezinu krunicu? Ne smijemo i nećemo to zaboraviti!

Tebi Gospe i danas povjeravamo našu domovinu Hrvatsku, sve nade, želje i molitve našega naroda, ovdje u domovini, u Bosni i Hercegovini, Srbiji i po svemu svijetu raseljenom. Da u nama živi duša naših ratnika branitelja:

Ja sam duša hrvatskih ratnika

Domovinu tražim i stijeg što se vije.

Sve bih dao da je vidim

ponosnu i lijepu ko u snovima.

Sve bih dao da je vidim

i opet bi spreman stao, svoj bih život dao!

S Božjom pomoću i Gospinim zagovorom.

Amen! ■

15. policijsko hodočašće

Propovijed generalnog vikara o. Jakova Mamića, Ludbreg, 5. rujna 2014.

Dragi hodočasnici, dragi vjernici iz policijskih uprava: bjelovarsko-bilogorske, koprivničko-križevačke, krapinsko-zagorske, međimurske i varaždinske, dragi djelatnici Crvenog križa, pozdravljam vas u ime našeg odsutnog vojno-policijskog biskupa mons. Jurja Jezerinca u ovom svetištu Predragocjene Krvi Kristove u Ludbregu. Bravo, dobri i vrijedni ljudi!

Hodočastite ovdje jer znadete što znači ljudska i božanska prolivena krv za čovjeka, za vjernika, za obitelj, za Crkvu i narod. Uočavate životno značenje ove prolivene krvi, osobito danas kada uvelike vlada „anemija“ života na svim razinama društva: vi znadete da po ovoj krvi na ovom mjestu dolazi život.

Došli ste uzeti hranu sa „stola“ na kojem Isus nudi sebe kao „jelo i piće“ onima koji putuju: kruh i vino koje snagom Božjom postaju Kristovo tijelo i Kristova krv.

Došli ste iskusiti snagu Isusove muke, smrti i uskrsnuća te zadobiti punu nutarnju slobodu, slobodu od svih spona koje vam ne dopuštaju imati vedro lice i bistar pogled. Za ovim stolom postajete slobodni. Za ovim stolom (oltarom) doživljavate ljepotu zajednice okupljene na gozbi Jaganjčevoj; doživljavate ljepotu druženja s Bogom na način na koji on okuplja svoje prijatelje kojima upućuje riječ: „Dođite k meni svi vi umorni i opterećeni i vi gladni dođite jesti, a vi žedni dođite piti“. On ujedno obrazlaže značenje svojeg pozivanja i kaže: „Tko ne jede od ove hrane i ne pije od ovoga pića nema života u sebi“. Svetost ove hrane i svetost ovog zajedništva mi kršćani doživljavamo svake nedjelje u svojim župnim crkvama ili policijskim kapelanijama.

Htio bih zato da danas ovdje čujemo, usvojimo i poneseimo glas povijesti o važnosti nedjelje za našu vjeru i o povezanosti nedjelje sa svetom misom. Poznat je događaj iz povijesti Crkve, kad je car Dioklecijan 304. godine, pod prijetnjom smrti, zabranio kršćanima, da imaju u ruci Sveto pismo, da se sastaju nedjeljom na slavlje euharistije - mise i da grade bogoštovna mjesta (crkve). Tako je u Abiteni, u ondašnjem malom mjestancu današnjeg Tunisa, uhićeno i zatočeno 49 kršćana jer su se nedjeljom okupili u kući Oktavija Feliksa da bi slavili euharistiju. Uhapšeni su i odvedeni u Kartagu na ispitivanje od prokonzula Anulina. Značajan je, između ostalih, odgovor što ga časni starac dade prokonzulu, koji ga je upitao zašto su kršćani prekršili carsku zapovijed po kojoj im je

zabranjeno sastajanje nedjeljom i slavljenje svete mise. Časni starac odgovori prokonzulu: *Sine dominico non possumus – Ne možemo bez nedjelje*. Nakon takvog stava i odgovora uslijedila su mučenja i smaknuće svijui. Krvlju potvrdiše svoju vjeru. Umriješe, ali pobijediše (reče papa Benedikt XVI. 29. 05. 2005. u Spianata Marisabella na Euharistijskom kongresu).

Braćo i sestre, nedjelja upravo i postoji da bi Crkva susrela živoga Isusa u svetoj misi, da bi se Crkva doživjela kao zajednica koja sluša Isusa i koju Isus čuje, koja slavi Isusa, koja prima Isusa i po kojem Crkva osjeća da je Isus Bog koji spašava svijet.

Bivši papa Benedikt XVI. moli nas da se zaustavimo nad iskustvom i svjedočenjem ovih mučenika. I kaže nam da je i nama danas teško biti kršćanima, makar ne postoje zabrane nedjeljnih misnih slavlja sa strane careva. Ali, naš današnji svijet je obilježen mentalitetom nezadovoljne potrebe za potrošnjom, religioznom indiferentizmom, sekularizmom (svjetovnošću koja je prazna Boga i svetoga). Sve to ljudsko biće zatvara pred Bogom. Sadašnja naša situacija izgleda kao pustinja koja ništa nije blaža od one „velike i strašne“ pustinje o kojoj govori Ponovljeni zakon iz današnjeg prvog čitanja (8,15). Bog u toj pustinji židovskom narodu šalje svoju pomoć u daru „mane“ kako bi narodu pomogao shvatiti da *čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svemu što izlazi iz usta Božjih* (Pnz 8, 3). Bog želi da se čovjek ne zatvara u svoju nemoć, u svoje sumnje i rezignaciju.

Isus tumači kakav je kruh Bog pripremio za narod našega vremena: *To je kruh s neba, i nije kao onaj koji jedoše očevi i pomriješe. Blagovati ovaj kruh znači živjeti* (Iv 6, 58). Isus, Sin Božji, dade sebe kao hranu svom narodu, svima nama koji smo na putu ovoga svijeta i idemo prema zemlji obećanog Neba. Ono što ovaj kruh nahrani, ostaje. Nikakva smrt ne može uništiti život koji je nastao njegovim blagovanjem.

Benedikt XVI. napominje da nam je ovaj kruh danas potreban, kako bismo se suočili s mukama i umorom našega puta. Upravo je nedjelja, kao Dan euharistije, prava okolnost da od Boga, Gospodara života, dobijemo snagu ovoga svetog kruha. Sudjelovati u nedjeljnom slavlju, hraniti se euharistijskim kruhom i doživjeti iskustvo zajedništva s ljudima koje okuplja ista vjera u Krista, potreba je svakog kršćanina; nedjeljna misa

je radost vjernika. Ona je naša „poputbina“. Ona nam govori da nas na tom putu Bog ne ostavlja ni same, ni prazne. Bog je s nama; on želi s nama dijeliti našu sudbinu do te mjere da naša potreba postaje njegova, naša glad postaje njegova glad, naša nada postaje njegova nada. Zato nam u Ivanovom evanđelju govori: *Tko blaguje moje tijelo i pije moju krv ostaje u meni i ja ostajem u njemu* (Iv 6, 52).

Isus nas privlači k sebi. On nas izvodi iz nas samih kako bi od nas učinio jedno tijelo sa sobom. On nas uključuje u zajednicu braće i u zajedništvo s Bogom. To nam daje Euharistija. Ponekad nam, možda, smeta tako bliski Isus, kaže bivši papa Benedikt XVI. Htjeli bismo, nastavlja on, da je dalje od nas. Jer ljudi ga vole kao „Velikoga“, takvoga da je nedokučiv...

Ipak, on nam treba kao bliski. Presudna je za nas upravo ta njegova bliskost, jer *...ako ne jedemo tijela Sina čovječjega i ne pijemo krvi njegove, nećemo imati života u sebi*“ (Iv 6, 53). Njegova bliskost uvjet je da ne budemo mrtvi.

Razmišljajući o svetoj misi, papa Franjo je u svibnju ove godine istakao nekoliko prekrasnih poruka ovoga što mi danas častimo svojim hodočašćem. Papa najprije skreće našu pozornost na početak Crkve i kaže da je Crkva „rođena“ iz euharistije, te da je ona iz dvorane Posljednje večere izišla s kruhom u rukama, s ranama Isusovim u očima, i s Duhom ljubavi u srcu... Upravo zbog toga Crkva čuva memoriju svega što se tada dogodilo. Duh Posvetitelj ju podsjeća na svaku riječ, svaku gestu Isusovu i otkriva joj smisao svega toga.

Papa Franjo je ove godine u jednoj svojoj propovijedi o svetoj misi izrekao poruke značajne za našu vjeru i naš život danas. Rado ih s vama želim podijeliti danas. Papa nas uči da nas sveta misa (Isusova posljednja večera) odgaja za „služenje“, za pranje nogu koje je Isus učinio učenicima i ostavio nam primjer našeg međuljudskog odnosa. Prati noge jedni drugima znači prihvaćati se, primati jedni druge, voljeti jedni druge, služiti jedni drugima. Znači služiti siromahe, bolesne i osobe koje su u očima svijet jednostavno „višak“.

Papa poručuje da nas euharistija odgaja za „žrtvu“. U svakom euharistijskom slavlju Isus se prikazuje Ocu za nas da bismo se mi mogli ujediniti s njime prikazujući Bogu svoj život, svoj posao, svoje radosti i križeve... Prikazati sve u duhovnoj žrtvi...

Papa nam otkriva da nas misa osposobljava za „prijateljstvo“ - za život „bez interesa“: „Ne zovem vas više slugama - reče Isus dvanaestorici učenika - nego sam vas nazvao prijateljima“ (Iv 15, 15). Gospodin nas pretvara u svoje prijatelje, on nam otkriva Očevu volju o nama i dariva nam sebe kao hranu.

Papa nam otkriva da nas misa čini osjetli-

vima za „oproštaj“ Učitelja od učenika, roditelja od djece i djece od roditelja - oproštaj čija je veza prijateljstvo i duboka povezanost. Istovremeno nas čini osjetljivima i za „obećanje“ ponovnog susreta s njima: *Kad ja odem... ponovno ću doći i uzeti vas k sebi, jer gdje sam ja tu ćete biti i vi* (Iv 14, 3). Isus nas ne ostavlja, nikad nas ne napušta, ide s nama i pred nama u Očevu kuću u kojoj s nama želi podijeliti blago vječnosti.

Sveta misa - euharistija nam šalje poruku o važnosti „darivanja“ kao božanskog oblika suživota među ljudima - učimo se živjeti darujući i primajući darovano - učimo se zahvalnosti; misa nam šalje poruku o važnosti „bratstva“ kao puta nadilaženja svih diskriminacija; šalje nam poruku o važnosti „sklada“ i „mira“ u nama i među nama: to je preduvjet razvitka i napretka. Koliko je ljubavi i koliko je dobrote isteklo iz blagoslovljene dvorane Posljednje večere, pita se Papa? Koliko je ljubavi odavle poteklo, kao rijeka s izvora koja je na početku potočić, a potom se širi i postaje velika... Svi sveci ovdje su se napajali; velika rijeka svetosti Crkve uvijek ima početak ovdje, uvijek nov, iz srca Kristova, iz Euharistije, iz Svetoga Duha, poručuje nam Papa...

I na koncu, braćo i sestre, Euharistija ima svoju poruku o velikoj vrijednosti „obitelji“ - okosnici razumnog svakog ljudskog društva. Ona je sve više plijen nezrelosti čovjeka, površnosti društva i medija te postaje mjesto na kojem je sve teže naći uzore. Obitelj nema alternativu. Možemo se hraniti iluzijama, ali će doći dan kada će nam se one razbiti o glavu. Hrana svake kršćanske obitelji je zajednički nedjeljni stol na kojem se blaguje hrana koja rađa život. Važno je, draga braćo i sestre, da u navalama relativizma ojačavamo one vrijednosti koje će biti potpora životu. Čuvajte i razvijajte nedjeljnu vezu s obitelji i s Crkvom. Nju je uskrslu Isus uspostavio da bi bila obitelj svih obitelji. Sve naše kršćanske obitelji pripadaju ovoj velikoj obitelji i u njoj nalaze svjetlo i snagu za svoj hod i svoju obnovu kroz umore i kušnje života. U ovu veliku obitelj pozvani su svi sinovi Božji iz svih naroda i jezika, sva braća i sinovi u jednom Ocu koji je na nebesima. Držimo se svete Marije, majke Isusove i majke Crkve.

Nemojte dopustiti da potrošnja, božanstvo snobova, ubije u vama svetost nedjelje, potrebu bliskog Isusa, važnost služenja, prijateljstva, žrtve, darivanja, bratstva, sklada i mira. Nemojte dopustiti da duh bezbožnog svijeta obeskrjepi bogatstvo i snagu vjere potrebne za odgovoran život, za očuvanje zdravih obitelji, za važnost vrednota naše povijesti i za očuvanje živom nade od koje ćete ponosno živjeti. Neka vas Bog čuva neporočne u ovom svijetu. Neka dragi Bog blagoslovi hrvatsku policiju, hrvatski Crveni križ i sve one koji se trude ostati na crti čovječnijeg svijeta. Amen ■

Ne bojmo se izložiti za Krista i njegovo Evanđelje

Propovijed sisačkog biskupa Vlade Košića na misi na Dan hrvatskih mučenika, Udbina, 30. kolovoza 2014.

Čit.: Mudr 3, 1-9; Rim 5, 1-5; Mt 10, 34-39

Dragi štovatelji hrvatskih mučenika, draga braćo i sestre!

Kada se okupljamo ovdje u Udbini, u nacionalnom svetištu crkve Hrvatskih mučenika, tada jednim blagdanom slavimo hrvatske svece, blaženike i slugu i službenice Božje, ali i mnoge znane i neznane tj. od Crkve (još) neproglašene Božje ugodnike na našim oltarima, a koji su dali svoje živote za Krista. Najprije to su: sv. Nikola Tavelić, sv. Marko Križevčanin, bl. Alojzije Stepinac, bl. Miroslav Bulešić, blažene sestre Drinske mučenice: bl. Jela Ivanišević i četiri njezine susestre Kćeri Božje ljubavi, kao i službenici Božji Širokobriješki mučenici (njih 66: fra Leo Petrović i 65 subrača) i službenica Božja časna s. Žarka Ivasić. Oni su neposredni svjedoci vjere jer su bili progonjeni in odium fidei, iz mržnje na vjeru i živote dali za Krista. Drugotni su mučenici za Krista i oni koji su poginuli jer su svjedočili kršćansku ljubav, a nisu bili direktno progonjeni zbog vjere, ali su oni iz vjere a ne iz mržnje branili svoju domovinu, obitelj i svoje bližnje, dakle bili su žrtve progona slično kao nevina dječica u Betlehemu i sv. Ivan Krstitelj. Nevina dječica nisu ni znala za Isusa, pa ipak su kršćanski mučenici, premda nisu bili ni kršteni, ali njihova je krv spasila Isusa i oni su poginuli jer je kralj želio ubijajući njih ubiti novorođenoga Sina Božjega. Kad promatramo našu mučeničku hrvatsku povijest, smijemo zaključiti da je naš narod zavrijedio naslov koji mu je sam papa Lav X. dao godine 1519. u pismu banu Pe-

tru Berislaviću, naime *Antemurale christianitatis* - Predziđe kršćanstva, jer su svojom krvlju naši stari branili ne samo domovinu, nego i kršćansku Europu, a time i samo kršćanstvo! A sv. Ivan Krstitelj nije izgubio glavu direktno zbog Krista nego jer je kralju Herodu proročki javno predbacio da nemoralno živi, da ne smije imati bratovu ženu. On je dakle žrtva zbog svetosti braka, a bračnu vjernost je osobito uzvisio baš Krist Gospodin zahtijevajući neraskidivost bračne zajednice. Prema tom primjeru i naši su stradalnici koji su bili mučeni zbog vrednota i visokih ideala koje je Krist propovijedao također indirektno mučenici za Krista. Kad su npr. neki hrvatski domoljubi iznosili nemoralnost zakona i nepravednost postupanja drugih naroda u prijašnjim zajedničkim državnim zajednicama, a na štetu našega naroda, bili su bačeni u tamnice, kao npr. toliki koji su bili u komunizmu bačeni u zatvor u St. Gradišku, također pobijena tzv. Bugojanska skupina mladih idealista 1972., ili pak Stjepan Radić, Đuro Basariček i Pavle Radić, ubijeni u beogradskoj skupštini 1928. godine. U te mučenike smijemo pribrojiti Eugena Kvaternika i njegove drugove u tzv. Rakovičkoj buni koje je Austrija nemilo pogubila 1871. A da ne spominjemo tragediju bana Petra Zrinskog i kneza Frana Krsta Frankopana, pogubljenih u Bečkom Novom Mjestu 1671. godine. Nepregledan je niz takvih hrvatskih mučenika koji su pali za ideale slobode i domoljublja, a koje naš narod s pravom časti kao nacionalne heroje. Sigurno, u mojoj biskupiji posebno se ističu: hrabra obrana Gvozdanskog 13. siječnja 1578. kada su svi branitelji izginuli, te tragedija Zrina, gdje su u jednom danu tj. 9. rujna 1943. partizani pobili 208 mirnih stanovnika, a sve kuće zapalili i preostalo stanovništvo prognali. Svakako, ne smijemo danas zaboraviti ni tolike žrtve pogubljene od komunističkih zločinaca za vrijeme Drugog svjetskog rata i osobito poslije završetka tog rata, kad su naši hrvatski ljudi doživjeli masovne likvidacije u Bleiburgu poslije 15. svibnja 1945. i na Križnom putu koji je kao neviđena kolona smrti progutao stotine tisuća Hrvata, razoružanih vojnika, ali i silno mnoštvo civila, žena i djece diljem Slovenije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine i susjednih balkanskih zemalja. Nedavno sam u

Garevcu, u Bosanskoj Posavini posjetio Burića štalu gdje je bilo odmah poslije rata 1945. zatočeno 224 Hrvata koji su nemilo pobijeni. Međutim i tijekom 45-godišnje komunističke diktature nad našim su narodom bez suda, a najčešće i bez ikakve krivnje izvršena bezbrojna pogubljenja, bilo da su to počinili u zemlji ili u inozemstvu pripadnici zloglasne Udbe – od koje je kao najpoznatija žrtva – od njih 67 - pao i Bruno Bušić, bilo sudovi koji su kao sredstva komunističke revolucije imali zadatak uklanjati sve tzv. kontrarevolucionare. Na taj način, kao žrtva takvog progona je naš najpoznatiji i najštovaniji čvrsto vjerujemo uskoro sveti Alojzije Stepinac. A nije li i Zvonko Bušić, koji je nesretno otišao prije godinu dana, a koji je robijao 30 godina, bio također mučenik za Hrvatsku, koji međutim nije mogao prihvatiti njezinu sadašnju realnost, jer se za takvu Hrvatsku kao idealist nije borio? A onda se podigla velikosrpska agresija i 90-tih godina prošlog stoljeća sručila se na naš narod i počinila nezabilježene zločine i prouzročila bezbrojne žrtve. Samo hrvatskih branitelja je poginulo više od 15 tisuća, a zar njima ne treba pribrojiti gotovo 2 tisuće onih koji su poslije rata digli ruku na sebe jer nisu bili zadovoljni odnosom službene Hrvatske prema njima, ali i prema ratu u kojem su kao domoljubi sudjelovali? Srpski genocid, kulturocid i urbanocid, žrtve koje se ne broje samo po mrtvima, nego i po srušenim crkvama, bolnicama, školama, osobnim domovima, stanovima, kulminirala je prošle godine vukovarskim slučajem. Ratna je šteta izračunata i u novčanom se iznosu broji na više stotina milijardi američkih dolara, međutim šteta je počinjena i dušama naših ljudi, u oboljelima od različitih tjelesnih i duševnih rana, a ne može se ničim izmjeriti. Pa ipak oni koji su odgovorni u našoj državi ne vidaju rane ranjenim žrtvama velikosrpske agresije, već naprotiv stavljaju sol na te rane svojim odnosom zanemarivanja istine i nasilnog nametanja „normalizacije“ u Vukovaru, ali i u čitavoj državi, a ni jednom riječju ne traže nikakvu ratnu odštetu od zemlje koja je počinila te zločine. Zar nije to zahtjev pravednosti da se ima nadoknaditi počinjena šteta? U sakramentu ispovijedi npr. pokornik ne može dobiti odrješene ako ne nadoknadi štetu za koju se kaje, a koju je svojim grijehom počinio. A među ubijenima u Domovinskom ratu, te među prognanicima, kojih je i danas iz BiH mnogo u Hrvatskoj, toliko je mnogo primjera kršćanskog opraštanja, prihvatanja križa i vjerničkog podnošenja zala! I sam sam gledao i slušao kao prognani župnik Hrastovice i Petrinje kako su moji prognanici podnosili ta ratna stradanja, često bez riječi protivljenja, primajući iz Božje ruke sve te kušnje kao način da Bogu posvjedoče svoju vjernost i izdržljivost!

Međutim da bi se došlo do ljubavi među ljudima preduvjet je priznanje istine i ispunjenje pravednosti.

Prošlo 20. stoljeće bilo je najkrvavije upravo po ubijanju kršćana.

Većina građana Zapada u kojima je kršćanstvo povijesna religija, uključujući i Hrvate, uopće ne zna kakve su se stravične stvari dogodile kršćanima u prošlom stoljeću i kakve im se događaju još i danas.

O kršćanstvu se u medijima danas može čuti uglavnom samo po skandalima pa se stječe dojam da je kršćanstvo, iz ove perspektive i stvorene klime, uzrok svih zala prošlih stoljeća. Knjiga Antonia Soccia, *I nuovi perseguitati. Indagine sull'intolleranza anticristiana nel nuovo secolo del martirio*, bavi se progonima i netolerancijom prema kršćanstvu te podsjeća na to da su kršćani u prošlom krvavom stoljeću najprogonjenija i najubijanija religijska skupina.

U dva tisućljeća postojanja kršćanstva zbog vjere ih je ubijeno sedamdeset milijuna, no od ukupnog broja ubijenih čak "45 milijuna (oko 65 posto) su mučenici dvadesetog stoljeća", iznosi A. Socci. Još dramatičnije su brojke koje se odnose na kršćane u svijetu danas: "trenutno oko 160 tisuća kršćana godišnje bivaju ubijani zbog svoje vjere u Isusa Krista (...), od 200 do 250 milijuna su svednevice progonjeni zbog vlastite vjere, dok ih 400 milijuna živi pod snažnim redukcijama i osporavanjima vjerskih sloboda." Ovim činjenicama možemo pridodati i brojku od četrdesetak katoličkih svećenika misionara koji svake godine bivaju ubijani pri izvršavanju svoga poslanja. Nezanjanje o jednoj takvoj tragediji širokih razmjera stoga budi sumnje radi li se o ciljanoj ignoranciji ili pak o indiferentnosti sekulariziranog Zapada prema svojoj povijesnoj religiji.

Veliko stratište kršćana su jučer i danas - islamske zemlje.

Početkom dvadesetog stoljeća 32% turske populacije bili su kršćani, danas ih je tek 0,6%. Dakako, brutalno su masakrirani u milijunskim pokoljima, a da "kršćanska" Europa nikada nije snažnije prosvjedovala zbog ovog "holokausta prije holokausta". U Egiptu je još 1975. godine bilo 20% kršćana (Kopti), danas ih je manje od 10 ili 5%. U Siriji je na početku 20. stoljeća broj kršćana iznosio 40%, danas ih je zanemariv broj, par postotaka. Slična je situacija drastičnog pada u gotovo svim islamskim zemljama, uključujući Iran i Irak. Ljudi su bili ubijani i proganjani samo zato što su kršćani, no o tome se rijetko govori na Zapadu, kao da se radi o mučenicima drugog reda. I dok broj kršćana u islamskim zemljama drastično opada, broj muslimana u "kršćanskim" zemljama raste...

Mučeništvo nije povezano s mržnjom prema drugačijem, već s ljubavlju prema Bogu i čovjeku. Većina kršćanskih mučenika ubijeni su samo zato što vjeruju u Isusa Krista i što se iste vjere ne žele odreći ni po cijenu prijetnje gubitka života. "Čovjek bomba" koji ubija nedužne civile nije mučenik, već zalučeni fanatik.

Ne dirajući istinu bilo kojeg progonjenog naroda ili religije u prošlom krvavom stoljeću, zabrinjava što je Soccijeva knjiga jedna od rijetkih koja se pozabavila razmjerima stradanja kršćana jučer i danas te se postavlja pitanje: dok mučenici svih drugih religija i nacija nalaze mjesto u kolektivnoj memoriji, što se događa s kršćanskim mučenicima i kome oni pripadaju, tko je zadužen za dužni kult sjećanja na njihovu nevinu žrtvu? „Ako je bogati Zapad kojem je i danas kršćanstvo najbrojnija religija odlučio biti dosljedan u indiferentnosti prema vlastitoj povijesnoj religiji, onda ne čudi ovakva šutnja o tako strašnim činjenicama stradanja kršćana. To su mučenici koje nitko ne treba u memoriji jer se, barem što se Europske unije tiče, Zapad odriče bilo kakvog spomena svojih kršćanskih korijena" (I. Šola).

Ovih je dana kaldejski patrijarh iz Bagdada uputio poruku međunarodnoj zajednici. U poruci katolički kaldejski patrijarh Louis Raffael Sako međunarodnu zajednicu potiče na bratstvo i solidarnost kako bi se kršćanima potjeranim iz Mosula omogućio ostanak u Iraku. Poruka je upuće-

na u prigodi Svjetskoga dana molitve za Irak, koji je patrijarh Sako organizirao u suradnji sa zakladom Pomoć Crkvi u nevolji, a održala se 6. kolovoza, na blagdan Preobraženja Gospodinova.

O tomu kako se kršćani mogu osjećati jasno govori postupno umanjivanje broja kršćana u Iraku. Od milijun i četiri stotine tisuća kršćana u 1980. godini, u Iraku je 2003. godine bilo oko 800 tisuća, a danas ih je tek oko tri stotine tisuća.

Svjetsko armensko vijeće sa sjedištem u Švedskoj tvrdi da je iz sjevernoga Iraka, odnosno okolice Mosula, izbjeglo oko 200 tisuća kršćana. U gradu Bakhdida bilo je oko 50 tisuća kršćana koji su pripadali uglavnom sirska-katoličkoj i sirska-pravoslavnoj Crkvi.

Papa Franjo pozvao je sve biskupe svijeta da organiziraju molitvu za kršćane koje se ubija i protjeruje iz sjevernog Iraka... I više biskupa u Hrvatskoj odredilo je ovih dana u svojim biskupijama da se moli za kršćane koji su progonjeni te za mir u svijetu.

A u Hrvatskoj i BiH nije li na djelu aktualno mučeništvo kršćana koji trpe od nasilja nad zdravom pameti, kad se u javnom diskursu izvrću kako povijesne istine, od interpretacija Drugog svjetskog rata i komunističke vladavine koja je za mnoge naše javne prisutnike sam „med i mlijeko“, usprkos stravičnim žrtvama, ne samo političkih nego i kršćanskih mučenika, koje jednostavno oni ne žele vidjeti, do Domovinskog

rata koji se izvrće u oružani sukob bez imenovanja krivca za gubitak ljudskih života i ogromnu gospodarsku, kulturnu i općedruštvenu štetu, tako i sadašnje društveno stanje koje se živi bez prave želje da se ono promijeni u moralnom, gospodarskom i političkom smislu te da se poštuju temeljni moralni i općedruštveni principi?

„Dvadeset i pet godina nakon pada komunizma te u suprotnosti s očekivanjima nakon pristupa postkomunističkih država članica Europskoj uniji nismo uspjeli utemeljiti uspješne i razvijene demokracije u Srednjoj i Istočnoj Europi,” stoji u Praškoj poruci Platforme europskog sjećanja i savjesti (23. lipnja 2014.). Elite proizašle iz komunizma i njihov propagandno-medijski aparat danas otvorenije nego ikad vode žestoku ideološku borbu u prilog pohrvaćenja jugoslavenskog komunističkog režima...

„Kako je moguće – pita se Ivo Banac – da su poražene fašističke zemlje, poput Italije i Austrije, koje su nakon rata bile u ruševinama, u relativno kratkom roku prestigle sve „prednosti” tzv. naprednog „socijalizma”? Moramo biti svjesni da je komunizam doslovno sprječavao razvoj te da smo u krizi zbog stanja društva koje je izravno proizašlo iz komunističkih deformacija” (nav. autor, Hrvatski neokomunizam, Vijenac, 10. 7. 2014.).

A naše aktualno hrvatsko mučeništvo ima ime: to je Vukovar. O svom iskustvu Vukovara progovorio je fra Gordan Propadalo, dosadašnji vukovarski župnik, prigodom svoga oproštaja 17. kolovoza o.g. rekavši između ostaloga i ove riječi: „Ono što mi je možda bilo najteže, to je vezano uz ćirilicu. To je bezvezna jedna stvar u sebi, ali iza toga se krije jedna sotonska zamka po kojoj se žrtvi htjelo odalapati šamar jer je nevinna, a uzveličati zločin. Odmah mi je bilo u početku jasno da se iza toga krije strašno veliki ulog koji još danas nismo do kraja prozreli, ali na sreću sad se neke stvari prelamaju pa će nam jednom biti to čišće i jasnije. Ja vjerujem da oni koji su to silom nametnuli, htjeli su u nama proizvesti izgrede, nered, i tako nas optužiti kao šovinate, naciste i krive za sve ono što se dogodilo u Vukovaru. I to je ono što sam nazvao zločinom i to je ono što me najviše boljelo u Vukovaru... Istinski suživot među ljudima može se voditi samo na istini, pravdi, ljubavi i slobodi. Svi drugi pokušaji završavaju s porazom i to stravično...

Sa srpskom agresijom učinjena su stravična zla u Vukovaru, a da za ta zla gotovo nitko nije odgovarao. Danas u takvoj situaciji uvesti ćirilično pismo u Vukovaru uistinu znači rehabilitirati sve zločince, zaštititi ih i dapače nagraditi. A, s druge pak strane, onim nevinim žrtvama koje su toliko propatile zadati dodatni udarac na sve one

nebrojene primljene udarce. I jasno da se na kraju svega toga čovjek pita, a gdje je tu poštivanje istine, pravde i dostojanstva ljudske osobe. U stvari tu se nagrađuje nepravda, laž i zločin. I u tome se krije istinski problem...”

Želio sam podijeliti ove riječi, draga braćo i sestre, s vama, i to bez posebnog komentara. One samo svjedoče kako su i danas hrvatski katolici progonjeni, kako trpe mučeništvo od različitih nepravdi i nasilja. Trebali bismo danas imenovati i drugu hrvatsku ranu ili mjesto aktualnog mučeništva hrvatskih katolika: to je BiH. U njoj je danas zaista teško biti Hrvat i katolik. Treća rana našeg hrvatskog mučeništva danas je nepoštenje i lopovluk koji trpe naši ljudi zbog neodgovornosti onih koji nas vode, a koji ne vole ni hrvatski narod ni Katoličku Crkvu već samo svoj džep i nemoralno upravljaju našim dobrima, a za sirotinju ne mare. Ipak mi kao katolički narod nikada nismo zbog svojih rana pali i ostali slomljeni, uvijek smo se dizali, pa je to i naš zadatak danas. Zavapimo ovdje u Udbini svim našim hrvatskim mučenicima, i svecima i blaženicima, i tolikima koji nisu kao takvi proglašeni, a samo su Bogu poznati po svojoj ljubavi i žrtvi, da zagovaraju za nas danas, da nam isprose ustrajnost u dobroti, istini, pravdi i ljubavi, kako bi naša Domovina imala budućnost. A to će biti po velikoj ljubavi prema Bogu i svome domu i rodu, kako nas upravo uče svi naši hrvatski mučenici.

Draga braćo i sestre, Gospodin nam u svojoj Riječi danas poručuje kako se ne trebamo bojati izložiti se za Krista i njegovo Evanđelje. Sv. Pavao kaže da se trebamo ponositi i nevoljama jer one nas utvrđuju da budemo postojani i prokušani, da u nama sazori nada. To je prema Knjizi mudrosti „mala muka” odnosno „kušnja” koja pokazuje jesmo li Boga dostojni. Očito naši su mučenici pokazali svojom izdržljivošću da su bili dostojni! I što Gospodin kaže u Evanđelju, izgubili su svoj život poradi Krista, ali su ga zato našli i sačuvali, dok oni koji se grčevito bore da sačuvaju svoj život na zemlji, gube vječni život jer taj se život stječe nesebičnošću. Tko se sebično bori za sebe i želi sačuvati prolazni život, taj je gubitnik; pobjeđuje onaj koji je nesebičan i koji je spreman žrtvovati se za druge. To je poruka Kristove riječi, ali i njegova primjera jer on se prvi žrtvovao za sve nas. Naši su mučenici slijedili Krista i zato su njemu pridruženi u slavi uskrsnuća. To je i naš put, braćo i sestre, i zato slavimo mučenike da bismo u njima hvalili Gospodina koji je nas „ljubio do kraja, sve do smrti”, te kako bismo i sami gledajući njih hrabro prihvaćali sve kušnje i nevolje znajući da se život vječni dobiva samo ako se zemaljski život daje za druge. Amen ■

<p align="center">Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</p> <p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p>Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489 jakov.mamic@morh.hr</p> <p>Don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660 mob: 091/4554 648 (specijal 82648) josip.stanic@morh.hr</p> <p>Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@morh.hr</p> <p>Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@morh.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gmiskic@morh.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarijata tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p align="center">Samostalni odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)</p> <p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojnik Petar Klarić, voditelj Odjela tel: +385 1 4670 657 perica.klaric@morh.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@morh.hr</p> <p>Mladen Čobanović, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4670 660 mladen.cobanovic@morh.hr</p> <p>Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660 marija.vukovojac@morh.hr</p>	<p align="center">Samostalna služba za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p> <p>Policajska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26496)</p> <p>Josip Zagorščak, voditelj Službe tel: +385 1 2391 525 (specijal 26525) mob: 098 470 781 (specijal 84484) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26527) mob: 091 4554 649 (specijal 82649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26523) mob: 099/7031 578 (specijal 85620)</p> <p>Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26528) mob: 091/4563 958 (specijal 82958) bsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26529) mob: 091/4565 464 (specijal 82644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26525)</p>
---	---	---

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Sveti Ivan Pavao II“ 22. listopada	MORH I GSOSRH Stančićeva 6 Zagreb	tel: 01/486-1345 faks: 01/456-7986	fra Marko Medo mob: 098/9044-000	stn Srećko Žmalec srecko.zmalec@mohr.hr tel: 01/456-8080 mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-388 faks: 047/626-536	p. Vladislav Mandura, dekan Karlovac vladislav.mandura@mohr.hr mob: 091/586-3400	stn Dražen Čulić drazen.culig@mohr.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-603 faks: 047/626-622		nar Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Gospa Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Pauči“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel/faks: 022/617-841	fra Ilija Mikulić mob: 098/432-607	voj Marko Buzuk marko.buzuk@mohr.hr mob: 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Žic anton.zic@mohr.hr mob: 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I PZO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša mob: 098/9737-473	voj Lorenč Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HIRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	branimir.projic@mohr.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori tel: 021/354-323 mob: 098/9554-177
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Raičić mob: 098/744-330
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Velika Buna	tel: 01/2025-830 faks: 01/2025-879	v.č. Željko Savić mob: 099/873-2239	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483		Nenad Veriga mob: 098/906-0816
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Logistička pukovnija Petrunja	tel: 044/562-149 faks: 044/562-230	v.č. Matija Žugaj	prč Mario Barišić mob: 098/886-306
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMBR Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	v.č. Alojz Kovaček alozj.kovacek@mohr.hr mob: 091/251-0821	stn Adam Dakić adam.dacic@mohr.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišene svete Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Božo Ančić mob: 098/760-979	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić	tel/faks: 053/577-201	v.č. Ivan Blaževac mob: 098/9084-983 iblazevac@yahoo.com	
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@mohr.hr mob: 098/269-599	prč Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@mohr.hr
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	tel: 047/626-824 faks: 047/626-846	don Miltenko Majić mmajic@mohr.hr mob: 098/924-1483	
„Sv. Valentin“ 14. veljače	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić, dekan Zagreb mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@mohr.hr mob: 091/5570-112
„Sv. Mihael arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujčić mob: 098/337-162	prč Marjan Puljiz mob: 099/2486-662
„Sv. Gabrijel arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split	npr Vinka Rogić vinka.rogic@mohr.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOIDL Požeга	tel/faks: 034/245-117	v.č. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mandić amandic@mohr.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelj“ 28. prosinca	ZZP Zagreb	tel: 01/6631-318 faks: 01/6631-296	v.č. Slavko Rajić slavko.rajic@mohr.hr mob: 098/1632-359	
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397		nprč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješaka pukovnija vojarna „Dračice“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-156	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	

„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrinjska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	vlč. Marin Drago Kozčić mob: 099/6042-567 (spec. 86084)	Mišo Josipović mob: 099/2292-432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/307-512	fra Žarko Relota Mob: 099/4965-535 (spec. 86867)	Luka Galić tel. 021/307 511 (specijal 40 511) fax. 021/307 512 mob: 098/9591-333
„Sv. Mihael arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel/faks: 01/2391-490 (specijal 26 490)	fra Frano Musić mob: 099/2584-982 (spec. 86011)	Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 091/4563-866
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	
„Sv. Mihael arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	o. Stjepan Harijač, dekan mob: 099/2113-891 (spec. 84048)	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 091/4563-805
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		vlč. Ilija Jakovljević mob: 099/4965-534 (spec. 86866)	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel.: 042 372 392 (spec. 86 087)	vlč. Ivica Horvat tel/faks: 042/749-400 mob: 099/2680-732 (spec. 86088)	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilgorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/251-771	preč. Damir Vrabec mob: 099/4965-536 (spec. 86868)	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec zrakosec@mup.hr mob: 099/7065-885 (spec. 85682)	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Skorpika 5 22 000 Šibenik	fax: 022/347-284	don Darko Poljak mob: 099/2680-733 (spec. 86089)	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar		o. Ivo Topalović mob: 098/423-533	
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU koprvničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		vlč. Ozren Bizek mob: 099/2680-731 (spec. 86087)	
„Sveti Hrvatski mučenici“ 9. rujna	MUP PU licko-senjska Ulica Hrvatskog sokola 2 53 000 Gospić		vlč. Ivan Blaževac mob: 099/2680-729 (spec. 86085)	
„Sv. Josip“ 19. ožujka	MUP PU karlovačka Trg hrvatskih redarstvenika 6 47 000 Karlovac		vlč. Andrija Markač mob: 098/213-393	
„Sv. Vinko Palloti“ 22. siječnja	MUP PU požeško-slavonska Josipa Kunjanina 1 34 000 Požega		vlč. Željko Volarić mob: 098/340-798	
„Sv. Kvirin Sisački“ 4. lipnja	MUP PU sisacko-moslavačka Rimska 19 44 000 Sisak		don Milenko Majić mob: 098/924-1483	
„Sv. Euzebije i Polton“ 29. svibnja	MUP PU vukovarsko-srijemska Glagoljaška 27b 32 100 Vinkovci		p. Željko Rakošec zrakosec@mup.hr mob: 099/7065-885 (spec. 85682)	
„Sv. Marko evanđelist“ 25. travnja	MUP PU brodsko-posavska Ivana Mažuranića 9 35 000 Slavonski Brod		vlč. Davorin Anđić mob: 099/4965-533 (spec. 86865)	
„Sv. Vlaho“ 3. veljače	MUP PU dubrovačko-neretvanska Dr. Ante Starčevića 13 20 000 Dubrovnik		don Ivan Borić mob: 099/2680-735 (spec. 86091)	
„Sv. Nikola biskup“ 6. prosinca	MUP PU krapinsko-zagorska Matije Gubca 53 49210 Zabok		vlč. Marin Drago Kozčić mob: 099/2680-728 (spec. 86084)	
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	MUP PU međimurska Jakova Gotovca 7 40 000 Čakovec		vlč. Ivica Horvat mob: 099/2680-732 (spec. 86088)	
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	MUP PU virovitičko-podravska Trg bana Josipa Jelačića 19 33 000 Virovitica		vlč. Ozren Bizek mob: 099/2680-731 (spec. 86087)	